

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

4. PROSINCE 2011

Z obsahu:

Oslava Krista Mesiáše

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

16. listopadu 2011

- strana 2 -

Maria - pravzor Církve

Hans Buob SAC

- strana 4 -

Ježíšova poselství

P. Ottavio

Michelinimu (19)

- strana 5 -

Služebník

Boží přítomnosti

Nicholas Herman - bratr

Vavřinec od Vzkříšení

- strana 6 -

Anděl strážný tě chrání

Rozhovor s Marií Loley,

držitelkou ceny Bruna

Kreiského Za lidská práva

- strana 8 -

Bomba v dopise

Maria Loley

- strana 9 -

Svědék čisté víry a ryzí lásky k Bohu a člověku

28. listopadu uplynulo

100 let od narození

Václava Renče

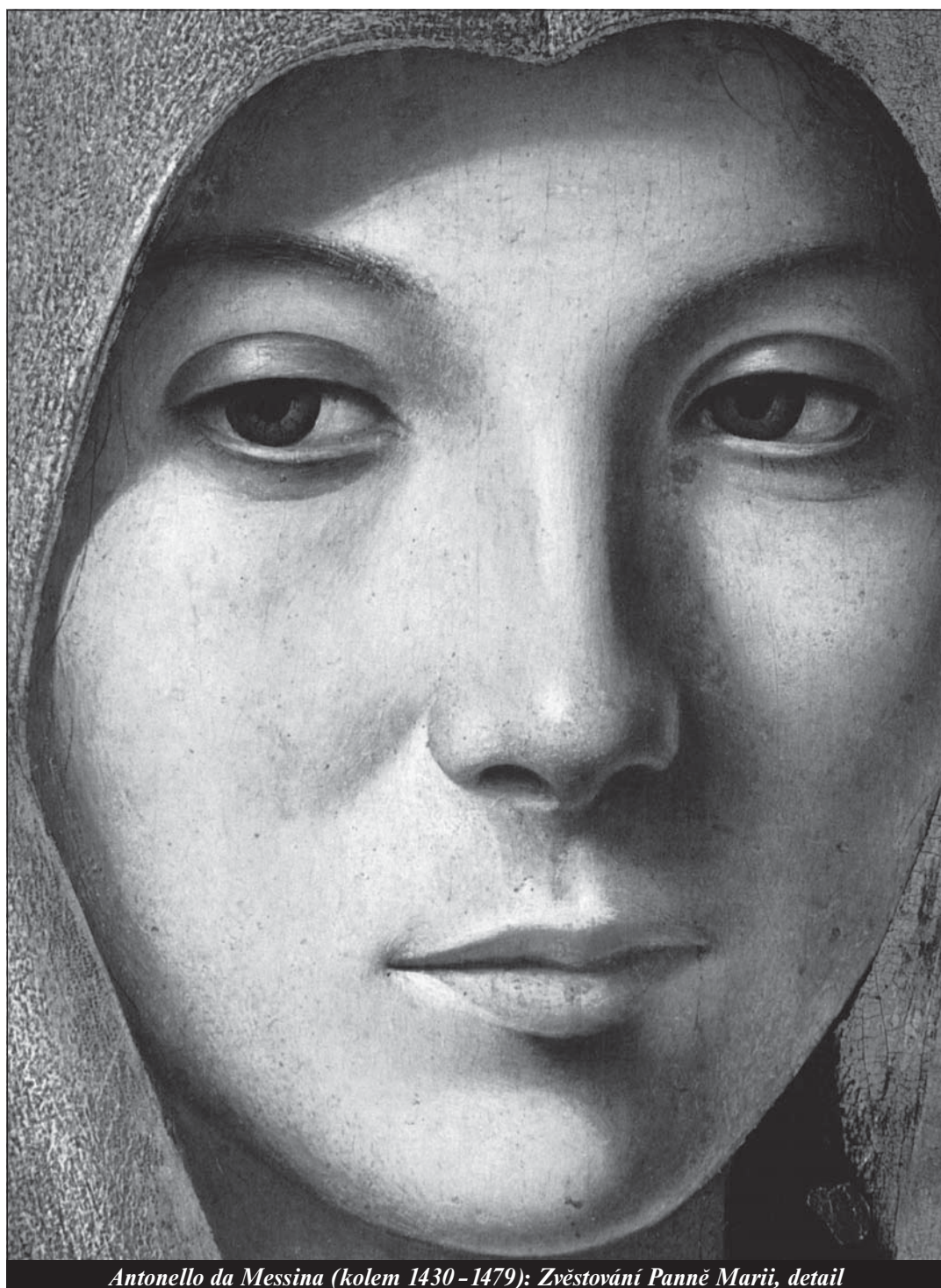
- strana 9 -

Kašpar Bertoni, světec

pro dnešní dobu (7)

P. Lidio Zaupa

- strana 10 -

Antonello da Messina (kolem 1430 - 1479): Zvěstování Panně Marii, detail

Oslavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie oslavujeme jednu z nesmírných výsad, jimiž byla obdařena Maria jako nejmladší dcera Boha Otce, Matka jeho jediného Syna a snoubenka Duha Svatého. Jsou to právě tyto tituly,

Editorial

které ji pozvedají vysoko nade všechno tvorstvo, anděly a nebeské kůry nevyjímaje. Ale při vši své vznešenosti a důstojnosti zůstává Maria jednou z lidí a ani se svými privilegii se od nás nevzdaluje. Mariino nejvyšší povznesení mělo totiž za svůj cíl umožnit Bohu, aby uskutečnil své nejhlubší ponížení. Bůh potřeboval pozvednout až k sobě její pokorné a prosté lidství, aby pak skrze ně sám mohl sestoupit tak hluboko, jak jen mohl: aby se mohl stát jedním z nás.

Svým všedním pozemským životem se nám proto Panna Maria nijak nevzdaluje. Nejenže sama sebe při vši své vznešenosti a svatosti pokládá za nejnepatrnější služebnici, ale ani jako přede všemi zvolená neměla zde na zemi proti jiným lidem pranic ulehčeno. Když počala Božího Syna, nic se kolem ní nezměnilo, zůstává v zapadákově v chudém domku jako snoubenka prostého tesaře. Mimořádně zasáhne Bůh zcela skrytě skrze svého andělského posla jen proto, aby uvedl Josefa do vztahu, jaký má z vůle Otce zaujmout k Marii a k jejímu Dítěti. Do Betléma pak cestují poslušně jako nenápadní, zcela zchudlí potomci kdysi slavného krále a Davidovo královské město Marií pohrdne a odstrčí ji daleko od svých příbytků, protože mezi jeho obyvateli není ochoty přidávat si starosti, kdyby tuto těhotnou poutnici náhodou přepadly porodní bolesti. Až porodí Spasitele, jásot andělů do města ani nedolehne a omezí se na ponocující pastýře, jejichž vyprávění stejně nikdo neuvěří. Zprávu o narození bere nakonec vážně jen zvrácený král. Před jeho zbesílostí nechrání přesvatou Rodinu šik andělů, ale musí prchat i s Dítětem jako ubozí vyhnanci do daleké cizí země.

Celý další život zůstávala Maria stále jen očím světa skrytá služebnici stojící v pozadí. Nehledá jiné uspokojení než plnit svůj úkol podle Boží vůle. Konala ty nejprostší a nejpokornější práce tím nejpokornějším a nejprimitivnějším způsobem, bez jakýchkoliv vymožeností a pomůcek. Někdo může namítnout, že měla stále po boku Božího Syna a jen pro Něho pracovala, ale i v tuto skutečnost musela pokorně věřit, protože její Dítě nosilo své božství v sobě skryté před zraky lidí a nevystupovalo po celý svůj skrytý život jinak než jako chudý syn tesařův.

Svatý Ludvík Maria Grignon nás ujišťuje, že Matka Boží si sama vyprosila od Boha a pak i od apoštolů, aby zůstala skrytá a neznámá. Proto od ní i Ježíš odvádí pozornost, když žena z davu v úžasu tuší její velikost. Proto ji zdanlivě poníží, jako by se k ní neznal. Proto je o ní ve Skutcích jen jedna zmínka a apoštol Pavel, který nazíral velká Boží tajemství a byl uchvácen až do třetího nebe, jako by ji neznal. Dlouho nebyla prvním křesťanům nijak nápadná. Její velikost začne vycházet najevo až mnohem později, až bude v sázce božská totožnost a skutečná sláva jejího Syna.

Všechny Mariiny přednosti a výsady proto nijak nezakrývají, ale ještě více staví na odív její nejhlubší prostotu, pokoru a poníženost. Nicméně všem, kteří ji věrně následují právě po cestě pokorné a nepatrné služebnice, je plně k dispozici pomoc právě Tě, která je nejpřednější a nejmocnější ze všech tvorů. Zastává se jich Ta, která je Bohu nejbližší a nejdražší, pomáhá jim Ta, která je ze všech tvorů nejmocnější, před úhlavním nepřitelem je chrání Ta, která drtí jeho hlavu, takže jí marně činil a činí nástrahy. Ačkoliv i Ona je lidský tvor, Satan Ji nikdy nepřemohl a nepřemůže, protože Maria oplývá tím, co Satan zcela postrádá: oplývá pokorou; a co jiného je pokora než pravá velikost v očích Nejvyššího.

Dokončení na str. 13

Oslava Krista Mesiáše

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 16. listopadu 2011

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl zakončit katecheze věnované modlitbám ze Žaltáře rozjímáním nad jedním z nejznámějších „královských žalmů“, žalmu, ze kterého citoval sám Ježíš a který byl autory Nového zákona mnohokrát použit a vykládán ve vztahu k Mesiáši, Kristu. Jde o žalm 110 podle hebrejského nebo 109 podle řecko-latinského číslování. Tento žalm byl velmi oblíbený v antické církvi i u věřících všech dob. Původně tato modlitba asi souvisela s intronizací krále davidovské dynastie, ale její význam překračuje takové omezení na pouhou historickou událost, otevírá se širším dimenzím a stává se oslavou vítězného Mesiáše, povýšeného po pravici Boží.

Žalm začíná slavnostním prohlášením: *Hospodin řekl mému Pánu: „Sed po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnoží tvým nohám.“* (v. 1)

Sám Bůh slavnostně intronizuje krále, dává mu usednout po své pravici na znamení nesmírné pocty a absolutního privilegia. Králi se tímto způsobem dostává účasti na božské vládě, kterou pak zprostředkovává lidu. Tato královská vláda se konkretizuje také ve vítězství nad nepřáteli, kteří jsou položeni k nohám samotného Pána. Vítězství nad protivníky patří Hospodinu, ale král se na něm podílí a jeho triumf se stává svědectvím a znamením božské moci. Oslavu krále vyjádřenou v úvodu tohoto žalmu pojal Nový zákon jako mesiášské proroctví. Tento verš je proto jedním z těch, který byl novozákonními autory nejvíce používán, ať už v přímé citaci, nebo v narážce. Ježíš sám jej uvedl do souvislosti s Mesiášem, aby ukázal, že Mesiáš je více než

David, je Davidův Pán (srov. Mt 22,41–45; Mk 12,35–37; Lk 20,41–44); Petr ho zahrnul do promluvy o Letnicích, když prohlásil, že zmrtvýchvstání Krista je intronizací Krále, Kristus je od té doby po pravici Otce a účastní se Boží vlády nad světem. Kristus, který vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa (srov. Sk 2,29–35), je totiž intronizovaný Pán, Syn člověka, jenž usedl po Boží pravici a přijde v nebeských oblacích, jak Ježíš definuje sám sebe během procesu před veleradou (srov. Mt 26,63–64; Mk 14,61–62; srov. též Lk 22,66–69). On je pravým Králem, který zmrtvýchvstáním vstoupil do slávy a je po pravici Otce (srov. Řím 8,34; Ef 2,5; Kol 3,1; Žid 8,1; 12,2), převyšuje anděly, usedl na nebesích nade všemi mocnostmi, všichni nepřátelé mu byli položeni k nohám a jako posledního nepřítele definitivně zničí smrt. Je hned zřejmé, že tento Král, jenž je po pravici Boží a podílí se na Boží vládě, není jedním z oněch lidských nástupců Davida, nýbrž „nový David“, Syn Boží, který přemohl smrt, má reálnou účast na slávě Boží a je naším Králem, který nám dává život věčný. (srov. 1 Kor 15,24–26; Ef 1,20–23; Žid 1,3–4.13; 2,5–8; 10,12–13; 1 Petr 3,22)

Bůh z Boha

Mezi králem, kterého oslavuje náš žalm, a Bohem tedy existuje nerozlučný vztah. Oba panují společně, takže Žalmista může konstatovat, že samotný Bůh mu podává žezlo moci a svěruje mu poslání vládnout nad jeho nepřáteli, jak praví 2. verš:

Žezlo moci ti podává Hospodin ze Siónu: „Panuj uprostřed svých nepřátel!“

Dokončení na str. 11

Na judské poušti se objevil zvláštní muž. Liší se od ostatních obyvatel svým vzezřením, oděvem i způsobem života. Ale to není to jediné, čím na sebe poutá pozornost. On také vyzývá všechny, kdo k němu přicházejí, aby změnili svůj život. A není jich málo. Táhne se za ním celá judská krajina i obyvatelé Jeruzaléma. Co je důvodem takové přitažlivosti?

Především jako Boží posel je vybaven potřebnými dary a pomocí, aby mohl splnit svůj úkol. Ale velkou roli hraje přítom i skutečnost, že to, co hlásá, sám důsledně uskutečňuje, a to způsobem více než příkladným.

Bůh ti ho posílá jako posla *před tváří své ho Syna*, aby tě naučil na ni správně patřit, aby tě včas upozornil, podle jakých rysů tuto tvář rozpoznáš. Pozornost, jaké se posel těší mezi posluchači, v něm vyvolává obavy, aby ho nepokládali za samotného Mesiáše. Chce celým svým kázáním a vystupováním obrátit pozornost nikoliv na sebe, ale na toho, kterému připravuje cestu. Představuje ti tedy příklad účinného apoštolátu, který chystá cestu pro příchod Božího Syna.

Především je to jeho úplná odevzdanost tomu poslání, které mu Bůh svěřil. Jan nechává stranou všechny osobní zájmy a ambice. Neptá se Hospodina, proč ho posílá hlásat na poušť, kde nikdo není, a nikoliv do hustě obydlených oblastí. Bohu se zalíbilo, aby ho lidé sami vyhledávali daleko od všeho pohodlí, v nezvyklém prostředí, které už samo o sobě připomíná, že je třeba od základu změnit dosavadní stupnici hodnot a s ní i celý způsob života, aby již pohled na něho doslova otrásl jejich dosavadními návyky a obyčejí a přiváděl je k hledání vyššího smyslu života.

Pobyt v pustině, kde je nouze i o základní životní potřeby, vede k zamyšlení, co je opravdu důležité a nezbytné. Návyk ulehčit si každou obtíž oslabuje vůli a zbavuje ji síly zřít se a varovat se toho, co sice vypadá příjemně, ale co ve skutečnosti ubližuje a škodí. Nepohodlí, se kterým je skromný způsob života nutně spojen, je současně příležitostí k očišťujícímu pokání.

Jan je pravým opakem všech těch, kteří se domnívají, že se musí nejdříve přizpůsobit těm, které chtějí oslovit. Nijak se nesnaží připodobnit ani zalíbit svým posluchačům. Ničím se nepodbízí. Zdá se právě naopak, že jim zaimponoval svou naprostou a zásadní odlišností. Jako působivá a přesvědčující se jeví především jeho zásadovost a dů-

Hlas na poušti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dávali se pokřtít a vyznávali své hříchy.

slednost! Jan se neohlíží na to, zda budou jeho požadavky pro jeho posluchače přijatelné. Hlásá zcela nekompromisně, co mu uložil Pán: *Změňte svůj život, číňte pokání*. Jan neoznamuje to, co si sám vybral a co pokládá za optimální. Ví, že Bůh očekává od lidí úplný rozchod s dosavadním způsobem života. Všechny kompromisy by takový rozchod jenom komplikovaly, ne-li znevažovaly.

Jak se můžeš přesvědčit, při setkání s prorokem, který je tak výmluvným příkladem opravdovosti, pociťují i příchozí potřebu uposlechnout jeho výzvy do všech důsledků. Nepřijímají je tedy pouze formálně, ale uznávají svou hříšnost a *sestupují do řeky, kde vyznávají své viny*. Dokud byli se svými hříchy spojeni, nechávali je v sobě a pro sebe. Stržení Janovou bezúhonností a plamennou výzvou k obrácení, chtějí se se svým dosavadním způsobem života opravdu rozejít. Proto své hříchy vyznávají. K takovému vyznání se člověk odhodlá, když pozná a uzná svou hříšnost a chápe, jak zavrženíhodný je hřích. Bez tohoto vyznání se člověk nemůže dostatečně odloučit od spáchaných vin. Vyznání tedy člověk potřebuje především pro sebe.

Děkuj svému Pánu, že ti připravil a přiblížil místo, kde můžeš bezpečně a upřímně vyznat své hříchy a získat jistotu jejich odpuštění. Už se zde u Jana správnému postoji ke svátosti pokání. Nezpytuješ před ní své svědomí proto, abys měl zpovědníkovi co říct, nýbrž vyhledáváš zpovědníka, protože sis ožejmil a uvědomil, jak zavrženíhodné jsou všechny tvé hříchy. K svátosti pokání tě má přivádět nikoliv vnější příkaz, nýbrž vlastní přesvědčení o ošklivosti a závažnosti každého hříchu a potřeba zcela se od nich odloučit tím, že je úplně a jmenovitě upřímně vyznáváš. Úplné vyznání vin je návratem k pravdě a brnou ke smíření a nápravě.

Blahopřej všem, kteří vystupují z Jordánu s milostí a s mírem ve svém srdci. Oni ti do svědčí, jak je dobré opustit své navyké pohodlí a uposlechnout *hlas volajícího na poušti*. Na Janově příkladu se můžeš přesvědčit,

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho robota, odčiněna jeho vina, vzal totiž z Hospodinovy ruky dvojnásob za své hříchy. Hlas volá: „Na stepi připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezku našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je kopcovité, ať je nížinou, co je hrbolaté, ať je rovinou! Zjeví se Hospodinova velebnost; každé tělo uzří jeho spásu. Hospodinova ústa to řekla.“ Vystup na vysokou horu, Sióne, který hlásáš radostnou zvěst, mocně pozdvihni svůj hlas, Jeruzaléme, který hlásáš radostnou zvěst! Neboj se, nahlas řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází v síle, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem je shromažďuje, ve svém klínu beránky nese, ovce s mláďaty pomalu vede.“

2. čtení – 2 Petr 3,8-14

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žárem a země i všecko na ní bude souzeno. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod tohoto Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa

Dokončení na str. 10

jak velkým darem pro lidstvo je osobnost, která se zcela odevzdala Bohu a žije životem, který přímo vyzývá k upřímnému pokání. Proroci nejsou postavy minulosti. Bůh si je ustavičně vyhledává a posílá jako projev své dobroty a svého milosrdenství, protože je k nám shovívavý a nechce, aby někdo přišel do zkázy, nýbrž naopak, aby se všichni dali na pokání. Rozlišovacím znamením Božích proroků je skutečnost, že jejich výzva opravdu přivádí mnohé k pokání a obrácení. Jen je třeba opustit své navyké pohodlí a vydat se do samoty na poušť.

Pros Pána Ježíše, aby je nepřestal posílat, ale také abychom se naučili i dnes poslouchat hlas těch, které posílá před svou tváří, a abychom jim uvěřili jako poutníci u Jordánu, že *Pán je blízko!*

Bratr Amadeus

Církev nazývá Marii pravzorem Církve, protože v ní je přítomno celé její tajemství. Údy Církve jsou povolány buďto ke snoubenectví, nebo k mateřství. V obou těchto podobách povolání je jako v Marii vyjádřeno tajemství Církve.

Ti, kteří žijí v křesťanském manželství, ztělesňují viditelně plodnost mateřství Církve. Ti, kteří z lásky ke Kristu zůstávají svobodní, žijí již nyní ve snoubenectví, na kterém budou mít v nebi účast všichni, protože *v nebi se nebudou ženit ani vdávat, ale budou jako andělé v nebi* (Mk 12,25).

Z duchovního hlediska však všichni křesťané prožívají oba tyto stavy. Tím, že se zcela odevzdávají Kristu, žijí v duchovní rovině povolání snoubenectví. Křesťanské manželství prožívají manželé jen ve spojení s Kristem. Ti, kteří žijí v celibátu, stávají se duchovní matkou mnoha dětí: *Raduj se, neplodná, která jsi nerodila ... osamělá má více dětí než vdaná.* (Iz 54,1) Skrze milost se i svobodní, Bohu zasvěcení stávají matkami mnoha duší.

Maria je Matkou Boží

Maria je Matkou Ježíšovou, a tím, jak říkájí již první koncily, je také Matkou Boží. Pro některé je tato formulace kamenem úrazu, ale tento titul je doložen v Písmu svatém. V listě Galatským píše sv. Pavel: *Když se naplnil čas, Bůh seslal svého Syna, narozeného ze ženy ... a tak jsme dosáhli synovství.* (Gal 4,4-5) To znamená, že věčný Boží Syn, *Bůh z Boha*, jak říká sv. Jan, se narodil ze ženy, z Panny Marie.

Mariino mateřství nesnižuje Ježíšovo božství

Ježíš prosil: *Otče, oslav mě slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.* (Jan 17,5) To dosvědčuje, že Ježíš přišel na svět z Otcovy slávy. Je zde jasně vyjádřeno, že Ježíš je Boží Syn, ba co více, že je Bůh stejně ja-

Maria - pravzor Církve

ko Otec. Ježíš o sobě říká: *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět* (Jan 16,28), a také: *Já jsem chléb živý, který z nebe sestoupil.* (Jan 6,51) *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn.* (Jan 1,14) Matouš poukazuje na naplnění jednoho zvláštního proroctví: *Panna počne a porodí syna ...* (Mt 1,23), a Maria toto dítě počala z *Ducha Svatého* (Mt 1,18).

Před nesmírným tajemstvím vtělení Boha selhávají všechna slova - věčné Boží Slovo, Bůh z Boha, přijímá tělo; věčné Slovo se stává člověkem. Bůh přijímá stvořenou duši a stvořené tělo. Bůh se stává něčím, čím dříve nebyl. Stvořitel se stává tvorem! Ale současně zůstává božskou osobou, zůstává věčným Božím Slovem, i když přijímá lidskou přirozenost a narodí se ze ženy. Máme o tom jasné doklady v Písmu.

Písmo nám říká, že Kristus je *obraz neviditelného Boha* (Kol 1,15) a že v Něm *přebývá veškerá plnost božství* (Kol 2,9). Ježíš Kristus je Bůh! Jan říká výslovně: *Slovo bylo Bůh.* (Jan 1,1) List k Titovi mluví o slavném *příchodu našeho velkého Boha a Spasitele Ježíše Krista* (Tit 2,13), v listě Židům čteme: *Pomazal tě Bůh, svůj Bůh* (Žid 1,9), a konečně svatý Petr píše všem, *kterým se dostalo stejného pokladu víry jako nám spravedlností našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista* (2 Petr 1,1).

Titul „Matka Boží“ a „Bohoroďička“ je proto zcela oprávněný, protože Ježíš je věčná božská Osoba, věčné Slovo. A tuto Osobu Maria porodila v těle, je tedy Matkou této Osoby, Bohoroďičkou. To někteří pod vlivem protestantismu zpochybňují. Je proto důležité, abychom se odvolávali na jasná místa Písma svatého.

O Marii platí zvláštním způsobem, co řekl Pavel Římanům: *Ty, které předurčil, ty také ospra-*

vedlnil, a ty které ospravedlnil, také uvedl do slávy. (Řím 8,30)

Maria - předvykoupená

Ještě dříve, než Maria ve svém lůně počala Ježíše Krista, byla *milostiplná*. I zde platí pro Marii: *Z jeho milosti docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Ježíš Kristus.* (Řím 3,24)

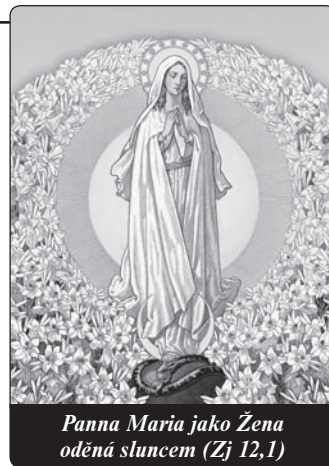
Protože Maria byla již před vtělením Ježíše ospravedlněna, nazýváme ji „předvykoupenou“, to znamená Kristem již předem vykoupenu. Milost předvykoupení obdržela Maria vzhledem k výkupné oběti Ježíše Krista.

Krásnou paralelu nacházíme ve Starém zákoně, který je vždy předobrazem Nového zákona. V knize Genesis čteme, že ačkoliv muž se normálně rodí ze ženy, Eva vzešla z Adamova boku. Tento obraz nachází své naplnění v Marii, která jako předvykoupená vzešla z Krista. Maria vychází z otevřeného boku Ježíšova, symbolu jeho oběti, jeho utrpení a vykoupení. Ale podle lidské přirozenosti se Kristus v čase narodil z Panny Marie.

Proto byla Maria ještě dříve, než se Kristus vtělil, „milostiplná“, omilostněná. To je smysl andělova pozdravu. Bůh daruje Marii milost předvykoupení nikoliv kvůli ní samotné, nýbrž vzhledem k jejímu Synu Ježíši Kristu, a konečně kvůli naší spáse.

Maria bez poskvrny počatá

Maria je „bez poskvrny počatá“, protože vzhledem k jedinečnému daru milosti všemohoucího Boha byla uchráněna od jakékoliv poskvrny dědičného hříchu. Výraz „počatá bez poskvrny“ nebo „neposkvrněné početi“ znamená, že Marii počala její matka bez poskvrny dědičného hříchu. Tuto Boží milost obdržela vzhledem k Ježíši Kristu, protože se měla stát chrámem, který přijme Ježíše zcela čistého a svatého. Maria byla od počátku chrámem Duchu Svatého a Bůh

Panna Maria jako Žena oděná sluncem (Zj 12,1)

přebýval v ní (srov. 1 Kor 3,16). Byla tedy od svého početí *...chrámem Duchu Svatého* (1 Kor 6,19).

Maria - Neposkvrněná

Maria je nazývána také Neposkvrněná, protože jako Matka Božího Syna a Nevěsta Duchu Svatého zůstala uchráněna od každého osobního hříchu. Zatímco titul „Neposkvrněné Početi“ se vztahuje na dědičný hřích a říká, že vzhledem k předvykoupení byla počata bez hříchu, titul Neposkvrněná vyjadřuje, že Maria ve svém životě tak spolupracovala s milostí Boží, že se nedopustila žádného osobního hříchu. Jedná se tedy o dva tituly, které mají také rozdílný obsah.

Maria, svobodný člověk

Jestliže Maria zůstala „bez viny“, ale procházela jako my pozemským životem, mohlo by to u někoho vzbudit mylný dojem, že Maria je nadpozemská bytost a je jen „napůl“ člověkem. Jakoby vůbec ani nemohla zhrěšit. To je omyl! Maria byla ve svém rozhodování zcela svobodná. Měla být svobodná, protože svoboda patří k Boží podstatě a činí nás Bohu podobnými. Maria byla zcela svobodná a mohla říct andělovi také „Ne“. Místo: *Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám* (Lk 1,34), mohla také říct: *„Já jsem se již zavázala svému snoubenci.“* Nemusela jednat tak, jak jednala, a milost jí k jejímu souhlasu nijak nenutila. Rozhodla se zcela svobodně a v dokonalé svobodě spolupracovala s Boží milostí.

Maria im Heilplan Gottes, Kultur und Familie, Linec 1993
Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (19)

ROZPORY V PASTORACI

26. října 1975

Synu, hovořil jsem v předchozích poselstvích o rozporech v pastoraci biskupů a kněží. Řekl jsem, že je doba, kdy je naléhavě zapotřebí provést obnovu. Je třeba udělat opatření s rozhodností, láskou a moudrostí. Ať se nedají zastrašit Zlým, který se cítí silný a odvážný vzhledem k letargii, do které Církev upadla.

Oportunismus přerostl do tak častých a tak rozšířených rozporů, že se staly naprostým obvyklým a nikdo si toho už nevšímá. Důsledky jsou s mým mystickým Tělem neslučitelné, a bohužel, není to jediné zlo, které je postihlo.

Nemluvím o těch, kteří se už pokládají za bezvěrce, ale o těch, kteří platí za „dobré křesťany“.

V neděli ráno jdou do kostela, přistoupí ke svátostem bez opravdové víry, často jen ze zvyku a z rodinné tradice. Jejich náboženské přesvědčení je tak ubohé, že večer si bez výčitek svědomí sednou k pornografickému filmu, a když není právě k dispozici, tak k filmu, který je školou pravého násilí všeho druhu.

Do všech vstupuje jed materialismu. Mezi dospívající mládeží se valí jako řeka zkáza mravů.

Jsou pro ni zcela otevřeny brány i u těch tzv. dobrých křesťanů, kteří se ráno zpovídají, i když vědí, že budou celý den hřešit.

Soudci svědomí

Vědí to oni sami a vědí to i zpovědníci, kteří dávají rozhřešení ze všeho a všem. Ráno svaté přijímání, které není svaté, a večer zábavy, jejichž zákonem je oslava sexuality.

Cizoložníci se zpovídají již s jistotou, že nebude chybět kněz, který jim dá rozhřešení. Zapomíná se na moje jasná slova: „Neházejte perly sviním.“ Zapomnělo

se, že svátosti jsou drahocenné plody mého vykoupění.

Zapomnělo se na slova, jimiž jsem apoštolům jako Spasitel a Vykupitel udělil moc odpustit nebo zadržet hříchy.

Mnoho kněží zapomnělo, že byli ustanoveni, aby byli soudci svědomí. Je úkolem soudce a výkonem jeho povolání rozhodovat o provinění, o podstatě provinění.

Lehkomyslnost, s jakou mnozí kněží dávají rozhřešení ze všeho a všem, neodpovídá záměrům mého milosrdenství, ale plánu Satana: přetvořit prostředky spásy na prostředky odsouzení a diskreditovat nekonečnou hodnotu milostí, které jsem chtěl těmito prostředky rozdělovat.

Hovořil jsem o svatokrádežných mších, nyní ti říkám, že k těmto mším můžeš připojit také svatokrádežné zpovědi, často dvojnásob svatokrádežné. V čem spočívají svatokrádežná přijímání? V této laxnosti, které znemožňuje rozlišovat, co je dovoleno a co ne, co je dobro a co je zlo. To je důvod, proč je tak naléhavé provést obnovu, a to bez prodlení.

Zvenku vstoupila bez zábran anarchie a rozhostila se uvnitř, protože někteří kněží si osvojili právo vytvářet nové nauky a novou morálku, která všechno připouští a která všechno schvaluje.

Výsledky jsou pochopitelné: pro mnoho kněží šesté a deváté přikázání ztratilo svůj smysl. To je vrchol pýchy, této vůle nahradit Boha, této nevíry v Boha, nevíry v Boží všemohoucnost, vševedoucnost a všudypřítomnost.

Satan stále svádí kněze, aby následovali jeho pýchu a neposlušnost. Našel si v církvi své věrné spojence pro své ničivé dílo.

Copak Satan a jeho spojenci ignorují moje slova, která trvale platí: „Jsem s vámi do konce

světa a brány pekelné ji nepřemohou“?

Moje Církev bude očištěna a osvobozena!

Vyžaduje to moje láska k ní, vyžaduje to moje spravedlnost, vyžaduje to moje milosrdenství. O tom nemají správnou představu.

Jsem oheň

Kolikrát jsem již hovořil o mracích, které zahalují moji Církev, o hlubokých temnotách. Nebyla to náhoda.

Jindy jsem ti řekl, že lásku je možno přirovnat k rozpálené výhni schopné přetvořit a předat jiným věcem různé povahy svou žhoucí zář a teplo. Kousek železa vložený do žhavého uhlí září jako oheň, pálí jako oheň a má podobné účinky. Já jsem Oheň, který sestoupil na zem, abych zapálil duše láskou, abych je pronikl božským životem. Tento oheň neuhasi voda, ale všechny ničemnosti a nečistota a všechny temnosti, jaké jsou v mysli toho, kdo je v temnotách a hříchu, kdo žije nenávist a vzpouru.

Co zůstane z výhně, do které se nalije voda? Několik černých a dýmajících uhlíků. Opice Boha dělá všechno v opozici proti Bohu Stvořiteli, Bohu Vykupiteli, Bohu Posvětiteli.

Přišel jsem na zem, abych přinesl oheň lásky, abych předal duším teplo a zář své božské lásky a učinil ze ztročených lidí Boží děti, své bratry, aby byli se Mnou ve slávě Otce.

Satan, který nic neztratil ze své moci, jakou byl obdařen, a ze své přirozené svobody, ustavičně usiluje, aby z duší učinil černé a kouřící oharky, aby s ním zdědily věčné pekelné tresty.

Můj synu, lidé nechtějí pochopit, že přítomnost člověka na zemi spadá do řádu věčného života; že země je vyhnanství a boj, který nechtěl Bůh, ale nenávist, závist a žárlivost Satana a jeho ďábelských šiků.

Mohli bychom říct, že jeho plán se mu nyní daří. Je to plán přesvědčit lidi o tom, že neexistuje

tuje, ukolébat biskupy a kněze do letargie, aby odvrátil jejich pozornost od rozporů, kterým propadli.

Ale poslední slovo řekne moje Matka, která znovu rozšlápne hlavu zlořečeného Hada.

Znovuoživení víry, realistický a tragický pohled na rozpory, ve kterých žijí, návrat k upřímné lítosti mohl by zadržet spuštěnou lavinu. Copak nejsou schopni překonat temnoty, předsudky a pýchu?

Ať si nikdo nedělá iluze

Křič to silně, můj synu, nikdo ať si nedělá iluze, ty dny už nastaly. Běda těm, kteří zůstanou hluší, necitelní k mým výzvám! Povstal příliš velký odpor proti mému Milosrdenství. Je čas přiložit sekeru ke kořenům, je čas setřást letargii, nastoupit do pole a zahájit boj proti pekelnému nepříteli.

Já jsem potřel Satana, Já jsem přemohl svět, Já jsem překonal smrt.

Odvahu, moji synové! Hodina je těžká, ale spojení se Mnou a mezi sebou můžete se zachránit.

Nabízí se vám poslední příležitost. Nechybí vám účinné prostředky, abyste zbrzdili arogantní postup Nepřítele.

Žehnám ti, synu. Obětuj Mi svá souzení, budou Mi náhradou za pyšný a pošetilý odpor tolika duší Mně zasvěcených.

(Pokračování)

Překlad -lš-

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

Podle názoru amerických biskupů vzrůstá napětí mezi církví a státem. Církev požaduje větší vliv na zákonodárství v otázkách homosexuálních svazků a potratů. Biskupská konference zřídila zvláštní komitét pro svobodu náboženství. Biskup Timothy Dolan se v té věci sešel s prezidentem Obamou. Podle názoru biskupů vzrůstá v zemi nepřítelství vůči křesťanství. -ap-

Služebník Boží přítomnosti

Nicholas Herman - bratr Vavřinec od Vzkříšení

Nicholas Herman se narodil v roce 1614 v Hériménil v Lotrinsku v hluboce křesťanské rodině. Jeho rodiče byli chudí a nemohli mu zajistit vzdělání, i když projevoval velké nadání.

V 18 letech se mu dostalo zvláštní milosti. Jak sám vyprávěl vikáři pařížského arcibiskupa P. Beaufortovi 3. srpna 1666, tato milost způsobila jeho úplné obrácení:

V zimě jsem pozoroval jeden strom, který stál holý a bez listů, aby pak na jaře rozkvétl a na podzim přinesl zralé plody. Tento pohled mě přivedl k hlubokému zážitku a pochopení Boží prozřetelnosti a všemohoucnosti a toto poznání se nesmazatelně vtisklo do mého nitra. Tento dotyk milostí způsobil, že jsem se zcela odpoutal od světa a rozhořela se ve mně taková láska k Bohu, že ani nevím, zda za těch čtyřicet let, kdy mu sloužím, mohla ještě více narůstat.

Pochopil, že to, co viděl na stromu, nemohl strom vykonat sám od sebe. Stvoření mu zjevilo Stvořitele a od té doby byl pro něho Bůh živou skutečností.

Mladý Nicholas však nenaštopil ihned duchovní dráhu. Když Francie okupovala Lotrinsko a vévoda Karel, vyhnaný ze své země, budoval armádu, aby svou zemi dobyl zpět, Nicholas vstoupil do vévodova vojska. V následující třicetileté válce, smutně proslulá nelidskou krutostí, armády nemilosrdně drancovaly zemi a nevyhýbaly se žádnému druhu násilí. Nicholas později velmi litoval svého kroku a oplakával před Bohem své hříchy. Nevíme sice, v čem tyto hříchy spočívaly, ale je jisté, že milost, která ho již dříve navštívila, se z jeho života vytrácela. Dvakrát stál tváří v tvář smrti, protože měl být odsouzen za zradu. Nako-

Bratr Vavřinec od Vzkříšení

nec byl v 21 letech těžce raněn a vrátil se domů.

Jeho tělesné uzdravování znamenalo i uzdravení duše. Zážitek z mládí nabyt opět vrchu. Rozhodl se tedy zasvětit se Bohu a odčinit minulý život. Nějakou dobu žil jako poustevník, ale pozoroval přitom, že jeho radost se mění ve smutek, jeho pokoj v neklid a jeho horlivost ve ztrátu zbožnosti. Odešel tedy do Paříže. Pracoval jako lokaj u pana de Fieubeta, který ho však označil za velké nemešlo, které všechno poplete.

Tu ho začal přitahovat karmelitánský klášter na rue Vaugirard (nyní Institut Catholique). Jeden z jeho strýců byl rovněž karmelitán. Ve 26 letech se odvážil požádat o přijetí jako laický bratr, přijal jméno Vavřinec od Vzkříšení. Sv. Vavřinec je patronem jeho rodné farnosti a Vzkříšení symbolizuje jeho zážitek se stromem v 18 letech.

Kláštérním kuchařem byl 15 let. Zřejmě jako následek zranění trpěl bratr Vavřinec velkými bolestmi v boku. Ty se ještě zhoršovaly, protože většinu času musel trávit vestoje. Nakonec mu jedna noha zcela ochrnula. Kulhal a dostal silné revmatické bolesti, takže práce v kuchy-

ni musel zanechat. Dostal sedavé zaměstnání klášterního obuvníka. Současně měl na starosti zásobování kláštera vínem. Lidé, se kterými přitom přicházel do styku, záhy poznali, že k tomuto karmelitánovi mohou vždy přijít pro dobrou radu. K nim patřil i P. Beaufort, který si zapisoval poznámky z některých rozhovorů a shromáždil také 16 dopisů, ve kterých Vavřinec odpovídá na dotazy mnichů, řeholnic a některých laiků.

Po dobu deseti let bolestně prožíval své minulé hříchy, až se dostavil moment úplného osvobození. Vavřinec nastoupil svou vlastní duchovní cestu: prožíval práci jako dobu modlitby plnou radosti z „Boží přítomnosti“; dokázal proměnit všechna zaměstnání v malá setkání s Bohem, bez vyumělkovaného snažení, prostě tak, jak přicházejí...

V posledních letech ho velmi trápily bolesti kloubů, které se stále zvětšovaly, až se k nim připojil bolestivý vřed na noze. Nakonec dostal zápal pohrudnice. Když se jeho stav očividně zhoršoval, posloužili mu svátostmi umírajících. Jeden mnich se ho zeptal, co nyní dělá a čím se zabývá jeho duše. Odpověděl: *Dělám to, co budu dělat celou věčnost: velebím Boha, chválím Boha, klaním se mu a miluji ho z celého srdce; to je celé moje řemeslo, moji bratři, klanět se mu a milovat ho a o ostatní se nestarat.*

Zesnul pokojně 12. února roku 1691.

Chci patřit jen Bohu

Čím se lišil bratr Vavřinec od jiných kuchařů a ševců? Proč ho vyhledávaly vzdělané i nevzdělané osoby, laici i Bohu zasvěcení? V dopise jedné řeholnici napsal:

Chtěli byste vědět, jak jsem dospěl k tomu, že žiji neustále v Boží

přítomnosti? Hledal jsem jen jedno: patřit úplně Bohu. Tato touha mě poháněla tak dlouho, až jsem se odvážil dát všechno za všechno. Z lásky k Němu jsem se zřekl všeho, co nebyl On. Začal jsem žít tak, jako bychom byli na světě jen On a já.

Jednomu spolubratru, který ho prosil, aby ještě konkrétněji vysvětlil, jak by mohl žít v Boží přítomnosti, řekl:

Když jsem začínal svoje práce, řekl jsem Bohu plný důvěry: „Hleď, Bože, Ty jsi u mne. Pomáhaj mi a stůj při mně. Všechno, co dělám, chci dělat jen pro Tebe. Ty disponuješ všemi mými touhami.“ A když jsem pokračoval v práci, zůstal jsem nadále v důvěrném rozhovoru se svým Stvořitelem. Bud jsem Ho prosil o milost, nebo jsem Mu výslovně věnoval všechnu svoji práci. Když jsem jednu práci skončil, zkoumal jsem, zda jsem ji vykonal dobře. Když jsem v ní zjistil všechno dobré, děkoval jsem Bohu. Když tomu bylo jinak, prosil jsem o odpuštění. Nakonec jsem dospěl do takového stavu, že bylo pro mne stejně těžké na Boha nemyslet, jak těžké mi dříve připadalo zvykat si na jeho blízkost.

Člověk musí své denní povinnosti a práce vykonávat bez shonu, bez neklidu. Je nutné, abychom všechnu důvěru vložili do Boha a dali stranou všechny starosti a myšlenky. *Nedejte se odradit nechutí k takovému cvičení, kterou máte od přirozenosti. Často, a to hlavně na začátku tohoto cvičení, si člověk myslí: „Vždyť je to všechno zbytečné!“ Vyrvejte však v tomto cvičení a udělejte si pevně předsevzetí: nedělat nic, neříkat nic, nemyslet na nic, co by mohlo Boha urazit nebo co by se mu mohlo nelíbit.*

Člověk, který žije ve světě, si často myslí, že by v klášteře snáze našel Boha; a naopak toho, kdo žije v ústraní a odloučenosti kláštera, trápí pokušení a myslí si, že by mohl lépe sloužit Bohu charitativním životem. Tyto starosti znal bratr Vavřinec velmi dobře a mluvil o nich otevřeně a bez okolků:

Naše posvěcení nezávisí na tom, že změníme svou činnost, ale na tom, že to, co obvykle děláme pro sebe, děláme pro Boha bez vedlejších a egoistických úmyslů. Všechny věci, i ty nejnepatrnější, děláme z lásky k Bohu.

Bůh přebývá v nás, na nejhlubším dně naší duše a my se tam na něho můžeme obrátit v každém okamžiku, není potřeba, abychom se stále zdržovali v kostele.

Jedné řeholnici bratr Vavřínek napsal: *On je vám stále nablízku, On je vždy s vámi. Nechávejte Ho o samotě! Nepociťovala byste to jako nezdvornost, kdybyste nechala samotného přítele, který k vám přišel na návštěvu? Smíme tak zacházet s Bohem? Jak si můžeme dovolit zanedbávat Ho? Nezapomínejte na Něho, myslíte na Něho často, modlete se k Němu ustavičně.*

To nám připomíná zážitek jeho duchovní matky, sv. Terezie z Avily, která při pohledu na svůj minulý život plná bolesti zvolala: *Kdybych byla dříve věděla, že tento velký Král přebývá ve mně, nenechala bych Ho tak často samotného.*

Vyžaduje to rozhodnost a odvalu

Ty, kteří k němu přicházejí, povzbuzoval bratr Vavřínek, aby začali s odvahou a s důvěrou v tom vytrvali. On sám bojoval o to deset let a přitom mnoho vnitřně vytrpěl. Měl dokonce pokušení ukončit život sebevraždou, až mu nakonec Bůh udělil milost, že neustále zakoušel jeho přítomnost. O těchto těžkých letech bratr Vavřínek napsal:

Během tohoto období jsem často padal, ale stále znovu jsem vstával. Zdálo se mi, jako by všechno bylo proti mně: svět, můj rozum, ba i samotný Bůh. V této těžké nouzi se pevně rozhodl:

„Bože, chci dělat všechno z čisté lásky k Tobě.“ Když jsem pomyslel na to, že sám udělám konec tomuto životu plnému vnitřního trápení, stalo se najednou něco zázračného: uskutečnila se ve mně velká proměna. Moje du-

V zimě jsem pozoroval jeden strom, který stál holý a bez listů, aby pak na jaře rozkvetl a na podzim přinesl zralé plody. Tento pohled mě přivedl k hlubokému zážitku a pochopení Boží prozřetelnosti a všemohoucnosti a toto poznání se nesmazatelně vtisklo do mého nitra.

(Bratr Vavřínek od Vzkříšení)

še, která dosud byla tak neklidná, pocítila najednou hluboký vnitřní pokoj. Bylo to, jako by našla svůj nejnitřnější střed, svoje místo míru. Od té doby jsem byl až nepochopitelně jednoduchým způsobem obrácen k Bohu v pokoře a v lásce.

Důležité je, abychom se svými myšlenkami nedali odradit od nerušeného hledání pravého pokladu, který přebývá v nás. Neužitečné a zbytečné myšlenky všechno pokazí. Začíná jimi každé zlo.

Jednu vznešenou dámu, která bojovala s roztržitostí, uklidnil těmito slovy: *Neříkáš mi nic nového. Naše mysl je už taková, že téká a bloudí sem a tam. Ale protože vůle je pánem nade všemi našimi schopnostmi, musí i naše myšlenky přivádět k soustředění, zkoncentrovat je a nasměrovat k Bohu, který je naším posledním cílem. Když už se roztržitost a bloudění stalo zlovykem naší mysli, pak je přirozeně obtížné osvojovat si nové návyky, hlavně zpočátku. Jestliže nám schází pevná kázeň, přitahují nás obvykle myšlenky k pozemským věcem, a to dokonce i proti naší vůli. Myslí, že tu zbývá jen jeden prostředek: uznat svoje chyby a pokorit se před Bohem.*

Kdo chce žít v Boží přítomnosti, musí se samozřejmě chránit před zbytečným rozptylováním a roztržitostí. Přílišné sledování televize, rozhlasu a různých časopisů, internetu a zbytečně dlouhé telefonické rozhovory, nepřetržitý hluk takřka znemožňují naší duši setrvat v myšlenkách u Boha. Bratr Vavřínek radil:

Jeden z prostředků, jak během modlitby soustředit všechny myšlenky a zachovat je v klidu, je ten-

to: ani v jiném čase nedovolit myšlenkám, aby se potulovaly příliš daleko. Drž je pevně v Boží přítomnosti a zvykni si čas od času myslet na Boha. Pak zjistíš, že je lehké vrátit se zpět, zbavit se roztržitosti a soustředit se.

Od té doby, co se bratr Vavřínek nedal ničím odradit od víry v Boží přítomnost a žil jen pro Boha, svůj jediný poklad, mohl zakoušet plody své námahy:

Jaká je to radost a jaký pokoj ve mně, když vím a cítím, jak velký poklad nosím stále v sobě! Boží poklad je podobný oceánu, ze kterého nás uspokojí jedna jediná vlnka přicházející a odcházející v jediném okamžiku. Utrpení a potěšení, která nám nabízí tento svět, nejsou ničím ve srovnání s tím, co jsem zakusil jako utrpení a radost v duchovním světě. Duchovní věci, které jsem zažil, jsou tak veliké, že už víc nechci znát pozemské starosti a netrápí mě strach tohoto světa. Už nemám svou vůli, jen vůli Boží a tu se snažím ve všem vykonat. Moje jediná činnost je setrvat vždy v Boží přítomnosti; přitom si vždy uvědomuji Boží blízkost a s úplnou odevzdaností se do ní ponořím.

Boží láska a utrpení

Pokud je člověk aktivní a svůj život si, tak říkajíc „bere do vlastních rukou“, není těžké vydat se na tuto duchovní cestu. Ale když jsme nemocní, máme bolesti a zdá se nám, že náš život nemá smysl, potřebujeme o to více víry, abychom pochopili a přijali, že Bůh nás utrpením netrestá, ale dává nám účast na svém utrpení, které podstoupil z lásky pro vykoupění lidstva a stvoření. I v takových situacích dokáže bratr Vavřínek poradit z vlastní zkušenosti:

Kdybychom věděli, jak velice nás Bůh miluje, byli bychom vždy ochotni přijímat vyrovnaně a bez reptání z jeho rukou štěstí i hořkosti. Největší utrpení se nám zdají nesnesitelná jen tehdy, když je vidíme v nesprávném světle. Když však je přijímáme z Božích rukou, poznáváme, že Bůh je náš milující Otec. Všechna naše utrpení tak ztrácejí svou hořkost.

Ať je utrpení jakkoliv veliké, přijmi ho z čisté lásky k Bohu. V Bohu trpět a v Bohu přebývat se tak může stát rájem. Snažme se nedělat nic, neříkat nic, nemyšlet nic, co by se Mu mohlo znelibit. Když je pak náš duch naplněný Bohem, stane se dokonce i utrpení sladkým a je naplněno duchovním pomazáním...

Tato slova bratra Vavřínce se nám mohou zdát nejdříve dosti cizí. Ale když se podíváme na životy svatých a světic, třeba blahoslavené Matky Terezie nebo svatého otce Pia, vidíme, že i oni trpěli a pocítovali utrpení jako konkrétní bolest. Vyznačovali se však tím, že ve svém utrpení neztráceli vnitřní pokoj. Věděli totiž, že Bůh je právě v bolesti podpírá a miluje. I když to vždycky necítili, věřili, že Bůh je plný soucitu, a proto nás všechny objímá především v utrpení.

I božský Vykupitel a jeho spoluvykupující Matka Panna Maria pocítovali ve svém nevýslovném utrpení hořkou bolest a prolévali slzy. Ale modlitba a jejich čistá láska k Otci a k nám lidem jim dávaly sílu, aby to všechno dokázali snášet. To platí i pro nás. Když se snažíme žít z modlitby a ze svátostí – to znamená žít zcela z Boha a pro Boha – budeme naplněni jeho láskou. Jen jeho láska nás učiní schopnými přijímat utrpení a obětovat je za ty lidi, za které je můžeme spoluvykupitelsky snášet. Tato čistá láska nám dává pokoj a naplňuje nás dokonce vnitřní radostí.

Vítazstvo srdca 82/2011

Překlad -lš-

Anděl strážný tě chrání

„Byla jsem vždy vedena“

Život pro bližní - jako pečovatelka o rodiny, mezinárodně uznávaná organizátorka pomoci pro uprchlíky a dodnes i ve vysokém věku rádkyně těch, kdo hledají pomoc: Marii Loley vedl celý život Bůh za ruku.

Kdyby se tě někdo zeptal: Co je to Prozřetelnost? Co bys mu odpověděla?

Od mládí mě tato otázka zajímá, proto jsem hledala odpověď v Písmu svatém. Zůstala jsem především u Horského kázání, kde Ježíš říká: Váš Otec ví, co potřebujete. A dále: Ví to dříve, než ho o to prosíte. Bůh vidí předem každou nouzi. Slyší naše volání. Stará se o nás neuvěřitelným způsobem. Naše jména jsou napsána v jeho dlani, jak říká prorok Izaiáš. Zná naši nouzi a zná také cesty, jak z ní vyjít.

Dobře. Ale zasahuje opravdu?

Udělala jsem zkušenost, že se pak okolnosti nepředvídatelným způsobem neviditelně vyvíjejí. Často jsem se ptala: Jak je to možné, že se právě dnes stalo to nebo ono? Jak to, že tato osoba říká právě nyní tuto věc? Jak došlo k tomu, že jsem se ocitla mimo nebezpečí? Na základě těchto zkušeností jsem vstupovala během svého života do stále těsnějšího kontaktu se svým andělem strážným. Jak často jsem si byla jista, že jsem obdržela pomoc právě od něho! Že tomu tak je, to víme také z Písma svatého: *Andělům svým přikázal, aby tě chránili na všech tvých cestách, nic zlého se ti nepřihodí, nepřijde žádná rána na tvůj stan. Na rukou tě ponosou, aby sis neporanil nohu o kámen.* (Ž 91) Jsou to silná slova: anděl se stará o to, abych nezakopla o kámen. To jsem si vždy představovala názorně...

Ty to bereš tak, jak je to zle napsáno?

Jistě. To není symbolický výrok. Vyjadřuje skutečnost.

Mám anděla, který mě dostal na starost. U mne záleží na tom, abych k němu měla přátelský vztah.

Jak si to mám představit?

Musíme cvičit vědomí, že tento anděl je zde, že je přítomen. Já jsem si toho stále vědoma. S tebou se umím vždy přátelsky spojit, i když nejsi blízko. A reálná blízkost anděla je ještě závaznější než blízkost milovaného člověka. Jedná se o vnitřní jistotu, ve které jsem utvrzována velkým počtem míst v Písmu.

Zažila to tak v životě skutečně?

Samozřejmě. Je zde řada okolností, kdy jsem se ptala: Proč to teď proběhlo tak? Je řada situací, kdy mi Bůh konkrétním zásahem zachránil život.

Vypravuj...

Myslím na jízdu autem, kdy jsem předjížděla nákladní auto. Když jsem byla před ním, zablokovalo se mi přední pravé kolo. To mě hodilo nejdříve před chladič nákladáku a otočilo mě to tak, že jsem se ocitla v druhém jízdním pruhu a zůstala jsem stát v tomto směru. Byla jsem tak konsternovaná, že jsem nebyla schopná žádné reakce. Pro řidiče nákladního auta bylo nepochopitelné, že to proběhlo bez srážky. V tom okamžiku mi bylo jasné: Prožila jsi něco, co bylo lidsky neproveditelné. Nebo jiný případ: Po válce jsem byla bez práce a byla jsem ve velké nouzi, neměla jsem co jíst. Tu jsem obdržela dopis od starší přítelkyně, věřící ženy. Zdálo se jí o mně a měla kvůli mně starost. Proto na-

Maria Loley

psala. Napadlo jí, že se mi třeba vede špatně. Pro jistotu přiložila peníze. 50 šilinků byl tehdy obnos, který zachraňuje život. Mohla bych vyprávět další neuvěřitelné příhody...

Ale jak odpovíš na otázku: Jak to, že je tolik lidí, kterým v podobných situacích žádná pomoc nepřichází, kteří klesají, krachují, zoufají si? Bůh se nedívá?

Není možno vždy jednoznačně odpovědět. Museli bychom znát nepřehlédnutelný počet dalších okolností a souvislostí jejich života. Ale jedno vím jistě: Bůh je zde! Vidí situaci, ví, jak se nám vede, vyslyší nás, když se na něho obrátíme. Někdy tomu může být tak: Když mám dobrého přítele, který by mi vždy pomohl, ale nikdy se na něho neobráťm, jeho pomoc se často nedostaví. Žiji v tomto přesvědčení: Kdo se s důvěrou obrací na Boha, může s jistotou počítat s tím, že v pravý okamžik přijde pomoc. Ve své profesionální činnosti jako pečovatelka jsem často zažila, že mi lidé řekli: „Považovala jsem tu ránu osudu za katastrofu. Dnes však vidím: moje zájmy, moje vztahy k lidem by se nezměnily, kdyby mě nezasáhla tato nouze. Nezdaru děkuji za to, že se mi teď vede dobře. A už se neptám: Bože, kde jsi? Proč mě neslyšíš? Když se dívám zpět, vidím, že mě určitým způsobem vedl.“

Znamená to: každý dělá dobře, když ve svém životě obrací pohled na Boží působení a na ně vsadí?

Jsem stále hlouběji přesvědčena, že Bůh mě vede, ale to neznamená, že je mi hned všechno

jasné. Nejdříve mohu také nechtát, proč jsem byla dvakrát propuštěna z kláštera, do kterého jsem vstoupila. Pokaždé přišla nějaká nemoc, kterou jsem předtím neměla a která by mi znemožňovala klášterní život. V druhém případě mi bylo jasné: Bůh neodmítá moji ochotu k úplnému zasvěcení, ale chce mě přivést na jinou cestu – i když jsem právě neměla ani tušení, kam mě chce vést. Několik let jsem kráčela spíše v temnotách, ale stále zřetelněji jsem poznávala, jak smysluplné bylo ono vedení pryč od klášterního života. V mém působení pečovatelky a později v péči o uprchlíky a ve „Hnutí bližní“ se moje schopnosti uplatnily přímo zázračně. Bůh mě povolal k tomu, abych svoje sebeobětování uplatnila uprostřed světa ve službách svým klientům a jiným lidem, kteří hledali pomoc.

Jak člověk pozná cestu, kterou ho Bůh chce vést?

Modlí se, přemýšlí a dělá to, o čem je přesvědčen, že je to správné. Ale pak je také nutné vypořádat se s tím, co se nastoupené cestě staví na překážku, a hodnotit to v Božím světle. Tak jsem měla dobré představené, kteří mi dali radu a pokyn, ale také jsem zažila výprasky, které se nakonec projeví jako velmi cenné, protože mě odvrátily od cesty, která nebyla podle Boží vůle. Vcelku jsem nikdy nezažila, že by bylo nesmyslné, když jsem nechala plavat svá očekávání, i když ne vždy vše plynulo v mém životě podle mých představ. Našla jsem povolání v úřadě pro mládež, mohla jsem tam spolupracovat s mnoha rodinami a uplatnit své schopnosti. Moje místo bylo u lidí, kteří hledali pomoc. Není na světě nic, na co bych se více spoléhala, než na Boží vedení.

Rozhovor vedl Christof Gaspari.

VISION 2000 - 5/2011

Překlad -lš-

Bomba v dopise

Asi půl roku před bombovým atentátem v roce 1995 jsem jak obvykle ráno četla Písmo svaté – 13. kapitola listu Židům: *Nenechám tě klesnout a neopustím tě. A dále: Hospodin je můj pomocník, nebojím se, co by mi mohl udělat člověk?* (Žid 13,5n) Když čtu tato slova, hluboce mě dojmají. Bůh se mě zde dotýká, v tomto okamžiku se jimi obrací přímo na mne!

V dalších týdnech jsem toto místo četla znovu a znovu. Každý den otevírám právě tento úryvek. Postupem času mi tato slova vešla do krve. Podpírala mě jako pevný sloup, a to je slabé slovo, vyváběla ve mně pocit neporazitelnosti.

To se stalo, jak jsem řekla, v měsících před bombovým útokem, v době plné napětí. Listové bomby se objevily už několikrát. Policie mě varovala, že i já mohu být adresátem takové bomby.

Tak jsem žila sice v určitém napětí, ale chodila jsem normálně do práce. Nevzpomínám si, že bych pociťovala strach.

Dne 16. října jsem byla na poště vybrat svou poštovní schránku. Pak jsem vyhověla naléhavé vnitřní výzvě – otevřít poštu na místě. (Jsem si jista, že tato výzva byla od mého anděla strážce.) Normálně jsem s dopisy chodila domů a tam jsem si v klidu všechno prohlédla.

Prohlédla jsem si odesílatele listů. Na jednom dopise stálo: Liga pro lidská práva. Protože jsem krátce předtím obdržela cenu Bruna Kreiského Za lidská práva, myslela jsem, že dopis má něco společného s touto cenou.

Posadila jsem se k zákaznickému stolku, a když jsem list otevírala, došlo k explozi. Kdybych nad dopisem stála a byla skloněná, bylo by mě to zasáhlo do tváře. Tak jsem měla v obličej jen povrchová zranění, ale strop poštovního úřadu byl proražen na dvanácti místech. Jeden úlomek mi způsobil větší ránu na hlavě.

Všeobecný šok. Kolem mě úplný zmatek. Jeden návštěvník mi držel paži nahoře a tím snižoval krvácení. Nějaká paní mi přiložila odborně obvaz. Dva lékaři přispěchali na pomoc. Převezli mě do nemocnice. Již cestou do nemocnice jsem pociťovala velký vnitřní klid, také během čekání na operační sál. Mou poslední myšlenkou před narkózou bylo ono místo z žalmu: „Jsem s tebou v každé tísní...“

Vnitřní klid jsem pociťovala i při probuzení po operaci. Tato vnitřní jistota ve mně narostla během měsíců při četbě listu Židům: „Nenechám tě v nouzi...“

VISION 2000 – 5/2011

Překlad -lš-

Maria Loley (vlevo) při převzetí ceny Bruna Kreiského Za lidská práva

Svědék čisté víry a ryzí lásky k Bohu a člověku

28. listopadu uplynulo 100 let od narození Václava Renče (1911–1973)

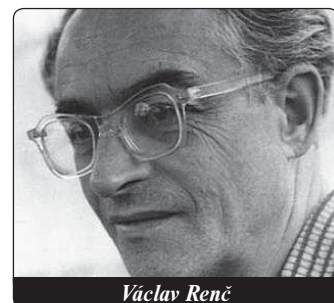
Václav Renč se narodil 28. listopadu 1911 ve Vodochodech u Roudnice v rodině zedníka a legionáře. V Praze vystudoval klasickou filologii a filosofii. Seznámil se záhy s předními katolickými literáty i význačnými dominikány. Věnoval se básnické i dramatické tvorbě a byl vynikajícím a plodným překladatelem. Působil jako dramaturg v Olomouci a v Brně. Základem jeho tvorby byla spiritualita vycházející z katolické víry, jak to vyjadřují jeho verše: „Dokud si ústa neosvěžíš / hojivou rosou jména Ježíš, / nedotýkej se slov.“ – „Dokud jsi oči z nočních stínů / nepozved k čelu Mariinu, / i vzpomínek se chraň.“

Vyznačoval se velkou úctou k ženě, jejíž ideál spatřoval v Panně Marii. Jeho díla „Popelka Nazaretská“ a „Sluncem oděná“ patří k nejkrásnějším plodům mariánské poezie nejen české, ale i světové. Miloval i svět dětství jako věk nevinnosti. Dětem věnoval několik divadelních her.

Rok 1948 ho jako katolického básníka a spisovatele postihl nejprve zákazem publikovat a pak vykonstruovaným soudním procesem, ve kterém byl odsouzen k 25 letům žaláře. V této těžké době strávené v Leopoldově byla pro něho silou a útěchou Maria jako „jitřní hvězda“, která předchází Slunce. Holdem Panně Marii se stala „Popelka Nazaretská“, jejíž verše v konečném počtu 1752 mohl ukládat jen do paměti své a spolupovězňů. Když byl po 11 letech v roce 1962 propuštěn, zredigoval všechny úryvky a vydal Popelku Nazaretskou, jak napsal, „jak mi v těch samotáčích byla darována, zcela doslovně darová-

na, proto jsem se neodvážil změnit, když šla do tisku, ani slůvko, třeba by se zdálo (a mně prvnímu), že tu i onde by byla namístě menší korektura“.

Ve vězení napsal také „Pražskou legendu“, ve které ostře odsuzuje odvrácení od víry po vzniku Československa. V „Českých

Václav Renč

žalmech“ vyslovil kritiku demoralizace společnosti po roce 1948. Václavu Renčovi vděčíme také za básnický, ale věrný překlad Knihy žalmů a „Májové úvahy“.

Z vězení se vrátil s podlomným zdravím, ale ihned se dal do práce. Působil v olomouckém divadle a od roku 1967 se stal spisovatelem z povolání.

Zemřel v Brně 30. dubna 1973 a teprve posmrtně byl rehabilitován a vyznamenán řádem T. G. Masaryka II. stupně.

Nejobsáhlejšího vydání jeho děl se ujala Křesťanská akademie v Římě svými dvěma obsáhlými svazky vybraných Renčových děl.

Václav Renč byl neobyčejně silná a hluboce věřící osobnost a zůstává nedoceněným zjevem české literatury. Jeho hlubokým vyznáním jsou verše: „Dík, můj Bože, dík za tvou svobodu, / jež v srdci jáás, i když ústy sténá! / Dík za ramena křížem obtížena! / – Všechno je dar. –“

Připravil -lš-

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (7)

Bez nářků

Rok 1824 znamenal v životě dona Kašpara velmi bolestné období. Pravá noha mu rychle otekla, v úrovni holeně se objevil malý nádor, který se postupně rozšířil až ke kolenu. Lékař, strýc Giuseppe Ravelli, se zpočátku pokoušel léčit nohu zábalami, ale bez úspěchu. Rozhodl se pro chirurgický zásah. Byl povolán slavný lékař Luigi Manzoni, který se pokusil neduh vyléčit. Výsledky však byly strašné, také pro hrozné bolesti, které musel pacient snášet.

Je třeba připomenout, že v té době neexistovala vůbec žádná anestezie. Chirurgické zákroky se prováděly, nakolik byl pacient schopen bolesti snášet. Don Kašpar podstoupil vše s klidem a neuvěřitelnou silou ducha. Z jeho úst nezazněl ani jeden nářek, ale pouze modlitby nebo invokace. Jen jednou se na jeho tváři objevily slzy: když chirurg potřeboval odstranit kostní sněť, musel navrtat holenní kost. Zákroky se opakovaly ve stále častějších intervalech a nemocný byl ve stavu extrémní vyčerpanosti.

Školu utrpení, do které ho Bůh povolal, nikdy nepokládá za odsouzení, nýbrž za drahocenný kříž, který uzrál časem v bohatých plodech dobra.

Dlouhá období, kdy byl zcela nepohyblivý, se střídala s momenty, kdy mohl alespoň zčásti vykonávat svou aktivitu, i když v omezené míře. Ale nemoc neustávala.

Vrátil jsem se opět na lůžko, psal v květnu 1826 Leopoldinu Naudet, Bůh buď veleben! Chce mě mít zraněného, nikoliv mrtvého, abych mu mohl sloužit a činit pokání, které potřebuji.

Na oltáři kříže

U „Stigmat“ byl obyčej konat každý pátek pobožnost k umučení Páně. Po zpěvu několika anti-

Sv. Kašpar Bertoni

fon přinesli P. Kašpara na křesle k oltáři Ukřižovaného, kde pronesl asi půlhodinovou meditaci. Následovala pobožnost k pěti svatým ranám a několik vhodných modliteb. Kdo se lépe hodil k rozjímání o tajemství kříže než tento zraněný a trpící člověk? To se stane dalším rysem jeho spirituality, kterou Bertoni bude chtít předat svým synům.

Zdalo se, že nemoc ho již nechce opustit. V květnu 1827 napsal: *Pán si mě drží pod železy a noži. Budiž pochválen! Mně stačí, že si mnou posloužil.*

Koncem toho roku se zdálo, že je ztracena všechna naděje. Byla zmobilizována celá Verona, aby vyprošovala milost. A milost

se dostavila. V únoru 1828 mohl don Kašpar opustit lůžko. Po jedenácti měsících se opět mohl vrátit ke slavení mše svaté. Rekonvalescence byla dlouhá. Během toho roku byl často nucen vracet se na lůžko, ale nakonec se mohl vrátit k normálnímu životu, i když zdraví bylo stále podlomeno.

Nový biskup

Dne 11. srpna 1827 zesnul po horlivé a neúnavné pastorační službě Mons. Inocenc Liruti. Vedl veronskou diecézi 21 let a měl velkou zásluhu na tom, že díky své vytrvalosti obnovil od základu instituci semináře a vykonal mnoho dobrého mezi svými kněžími.

Jeho nástupce Mons. Giuseppe Grasser z tyrolského Brixenu nastoupil do města téměř po dvou letech 25. března 1829. Předsudků nebylo málo. Po civilní a vojenské rakouské vládě se připojily i hlasy kléru. Nový biskup se však brzy projevil jako schopný a dobře připravený pastýř. Onoho jara se konaly exercicie pro klérus, které vedl don Kašpar. Nový biskup se jich chtěl rovněž účastnit a při té příležitosti se poprvé se-

tkal s pokorným knězem od Stigmat. Obdiv Mons. Grassera pro Bertoniho a jeho dílo byl tak velký, že jednoho dne zvolal: *Vůbec bych se nedivil, pokud bych přežil mého dona Kašpara, kdybych ho viděl prohlášen za svatého Církve a určeného k úctě oltáře.*

Bratr Pavel Zanolli byl věrným svědkem častých návštěv biskupa u Bertoniho, u kterého hledal radu: *Přijížděl kočárem kolem čtyř hodin odpoledne a na biskupství se dal odvézt kolem osmé.*

Nicola Mazza

Připomněli jsme již významné postavy Magdalenu di Canssona, Karla Steeba, Petra Leonardiho, Leopoldinu Naudet, jejichž dílo ještě dnes pokračuje na celém světě v dílech lásky ke Kristu. Ti všichni tím nebo oním způsobem vstoupili do života Bertoniho.

Ale veronská církev dala Bohu ještě další velké postavy. Don Kašpar byl duchovním vůdcem dona Nicoloy Mazzy již dvacet let, když tento kněz v roce 1829 zahájil své dílo, když ubytoval několik chudých dívek a svěřil je péči hodné dobré ženy, která se jim stala matkou.

Když počet těchto dívek rychle rostl, Mazza požádal radu svého duchovního vůdce, který ho povzbudil, aby je přijal a nekladl překážky Boží prozřetelnosti. Během několika let umístil Mazza v různých rodinách sto čtyřicet dívek, které byly zcela opuštěné. Jednou přišel tento podnikavý veronský kněz se zvláštním případem. Don Nicola Olivieri, svatý veronský kněz, vykoupil z otroctví několik černých dívek, a když nevěděl, co si s nimi má počít, svěřil je donu Mazzovi. Ten je chtěl nejdříve odmítnout, ale názor dona Kašpara byl opačný.

Ale co budu dělat s těmito černými otrokyněmi, až budou dospělé? namítal Mazza. Kam je potom pošlu, když nebudou moci zůstat v ústavě? - Uvidíš, že Prozřetelnost se o ně ihned postará, byla odpověď dona Kašpara.

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milování, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Evangelium - Mk 1,1-8

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémská obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. (Jan) kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem Svatým.“

Začalo tak dílo, které po několika desetiletích dovedl do konce velký Comboni: Institut pro africké misie.

Rosmini a Campostriniová

Nějaký rok předtím přišel také Antonio Rosmini z Rovereta na návštěvu k Bertonimu, aby ho požádal o radu ve věci založení jeho „Kněží lásky“. Podnět přišel od Magdaleny di Canossa, která poslala významného filosofa za pokorným knězem do Stigmat, protože nosil ve svém srdci sen, jak se rodí vedle „Dcer lásky“ mužská větev. Bertonio ho povzbudil, nejdříve ústně a pak písemně a dále podporoval také modlitbou dílo, které se zvolna formovalo. Jakou úctu choval Rosmini k Bertonimu, svědčí jeden jeho dopis, kde píše: *Pokládám Bertonioho za svatého muže.*

Také Teodora Campostrini zahájila ve Veroně dílo Malých sester lásky Bolestné Panny Marie. Stalo se tak po roce stráveném u sester Navštívení a dlouhém období u M. di Canossa. Bertonio jako poradce jí trvale zajišťoval nezbytnou podporu, *dal řád a řeholní podobu rodícímu se dílu a zdokonalil jeho řeholi.*

Vložení rukou

V roce 1833 Mons. Luigi Castori, veronský vikář, těžce onemocněl a ocitl se na prahu smrti. S donem Kašparem ho pojilo

hluboké přátelství. Když se Bertonio dověděl o jeho nemoci, šel ho navštívit a udělil mu své požehnání. Jeho stav se začal rychle zlepšovat a brzy byl zcela zdrav. Zpráva o tom se rychle rozšířila po celé provincii.

„Bylo to v roce 1834“ – napsal pan Tuboldini ze Stallaveny – „když můj syn Marino jako chlapec těžce onemocněl poté, co mu zemřela matka. Lékař, který ho léčil a znal jeho křehké zdraví, prohlásil jeho nemoc za nevyléčitelnou. Moje srdce zraněné smrtí několika dětí se bálo o tohoto syna. Tu jsem si vzpomněl, co se přihodilo Mons. Castorimu. Požádal jsem dona Kašpara o návštěvu a byl jsem vyslyšen. Přišel, dal mému synu požehnání a zanechal mě plného naděje. Příští den našel lékař nemocného ve zcela jiném stavu. Po několika dnech rekonvalescence byl zcela zdrav.“

Když těžce onemocněl don Giacomo Accordini, Bertonio ho navštívil, dal mu požehnání a povzbudil ho, aby měl důvěru v Boha. Nemocný rychle nabyl zdraví, ve které už vůbec nedoufal. Doktor Francesco Vasani, který byl lékařem u Stigmat, dověděl, že byl uzdraven pouhým vkládáním rukou dona Kašpara a jeho modlitbou byl zázračně uzdraven ze smrtelné nemoci.

*(Pokračování)
Překlad -ls-*

PIUS XII. INKOGNITO V ŘÍMSKÉM GHETTU

Gary Krupp, Žid z New Yorku, zveřejnil dopis, ve kterém žena žijící v severní Itálii popisuje, že „byla se svou matkou, strýcem a několika dalšími příbuznými v roce 1947 na audienci u Pia XII. Vedle papeže byl Montini, budoucí Pavel VI. Strýc se podíval na papeže a řekl: »Vy jste byl převlečený za františkána v ghettu, a vy jste byl jako normální kněz. Vyvedli jste mě tehdy z ghetta a vzali s sebou do Vatikánu.« Montini řekl: »Ticho, o tom už nikdy nemluvte!«“

Krupp založil se svou ženou v roce 2002 zvláštní nadaci, která má za cíl odstraňovat neteologické překážky mezi náboženstvími. Byl požádán v roce 2006 židy i katolíky, aby blíž osvětlil roli Pia XII. během 2. světové války.

Kath-net

Gary Krupp

OSLAVA KRISTA MESIÁŠE - dokončení ze str. 2

Výkon moci je pověření, které král přijímá přímo od Hospodina; odpovědnost, která má žít v závislosti a poslušnosti a má se tak stát před lidem znamením mocné a prozřetelné Boží přítomnosti. Vláda nad nepřáteli, sláva a vítězství jsou obdržené dary, které činí panovníka prostředníkem Božího triumfu nad zlem. On vládne uprostřed nepřátel, proměňuje je a přemáhá svojí láskou.

V následujícím verši je proto oslavována králova velikost. Tento třetí verš však představuje interpretační problémy. V původním hebrejském textu je řeč o svolávání vojska, na které lid velkoryse odpovídá a semkne se kolem svého panovníka v den jeho korunovace. Řecký překlad, který sahá do 3. – 2. století před Kristem, však poukazuje na králův božský příbuzenský vztah, na jeho zrození z Hospodina a tuto interpretaci volí celá tradice církve, takže tento verš zní následovně:

Ode dne zrození je ti určeno vládnout v posvátném lesku: zplodil jsem tě jako rosu před jitřenkou.

Tato božská věštba o králi by tedy potvrzovala božské zrození zahalené září a tajemstvím, skrytý a neprobádatelný vznik spojený s tajemnou krásou jitřenky a rosy, která v prvním ranním světle září na polích a propůjčuje jim plodnost. Zdůrazňuje se tak jakožto s nebeskou skutečností nerozlučně spjatá postava Krále, který reálně vychází od Boha, postava Mesiáše, který přináší lidu božský život a je prostředníkem svatosti a spásy. Také zde vidíme, že toto všechno se uskutečňuje nikoliv na postavě nějakého davidovského krále, ale Pána Ježíše Krista, který skutečně vychází z Boha: On je světlo, které přináší světu božský život.

Kristus - věčný velekněz

Tímto sugestivním a tajuplným obrazem končí první strofa žalmu, po níž následuje další věštba, která otevírá novou perspektivu v linii kněžské dimenze spojené s královskou důstojností. Čtvrtý verš říká:

Hospodin přísahal a nebude toho litovat: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!“

Melchizedech byl v Salemu králem a knězem, který požehnal Abrahamovi a obětoval chléb a víno po vítězném vojenském tažení provedeném patriarchou, aby vysvobodil synovce Lota z rukou nepřátel, kteří ho zajali (srov. Gn 14). V postavě Melchizedechea splývá královská a kněžská moc a nyní Hospodin vydává prohlášení, které slibuje na věky: král oslavovaný na Salemu bude knězem navždy, prostředníkem Boží přítomnosti uprostřed svého lidu, prostředníkem požehnání, které přichází od Boha a které se v liturgickém obřadu setkává s děkovnou odpovědí člověka.

List Židům se na tento verš výslovně odvolává (srov. 5,5–6.10; 6,19–20), na něm staví svou sedmou kapitolu a vytváří tak úvahu o Kristově kněžství. Ve světle žalmu 110 (109) říká list Židům, že Ježíš je pravý a definitivní kněz, který přináší naplnění rysů Melchizedecheva kněžství a činí je tak dokonalým.

Jak říká list Židům, u Melchizedechea *není uveden otec, matka, ani rodokmen* (7,3a). Je tedy knězem nikoliv podle pravidel dynastie levitského kněžství. Proto zůstane *knězem na věky* (7,3c) jako předobraz Krista, nejvyššího a dokonalého velekněze, který se stal knězem nikoliv *podle předpisu o tělesném původu, nýbrž mocí života nezničitelného* (7,16). V Pánu Ježíši, který vstal z mrtvých

► a vystoupil na nebesa, kde sedí po pravici Otce, se uskutečňuje proroctví našeho žalmu a Melchizedechovo kněžství je dove-
dono k naplnění, protože se stá-
vá absolutním a věčným, stává
se skutečností, která nepomíjí
(srov 7,24). Oběť chleba a vína,
kterou vykonal Melchizedech
v Abrahámově době, nachází
své naplnění v eucharistickém
gestu Ježíše, který v chlebu a ví-
nu obětuje sám sebe, přemáhá
smrt a přináší život všem věří-
cím. Je to kněz věčný, *svatý, ne-
vinný, neposkvrněný* (7,26), On,
který, jak rovněž říká list Židům,
*je schopen přinést navždy spásu
těm, kdo skrze něho přicházejí
k Bohu, neboť je stále živ, aby
se za ně přimlouval* (7,25).

Po této božské věštbě se ve
4. verši se slavnostní přísahou
scéna žalmu mění a básník se ob-
rací přímo na krále a prohlašuje:
Hospodin je po tvé pravici. (v. 5a)
Zatímco v 1. verši král usedl
po Boží pravici na znamení nej-
vyšší důstojnosti a pocty, nyní
se po pravici panovníka nachází
Hospodin, aby ho chránil v bitvě
jako štít a zachránil ho z každé-
ho nebezpečí. Král je v bezpečí.
Bůh je jeho obránce a spolu vítě-
zí a porázejí každé zlo.

Definitivní vítězství Krista Mesiáše

Tak se otevírají závěrečné ve-
ře žalmu vizí triumfujícího vla-
daře, který s oporou Hospodi-
na přijal od něho moc a slávu
(srov. v. 2), staví se proti nepřá-
telům, poráží protivníky a sou-
dí národy. Scéna je vykreslena
výraznými barvami, aby se zdů-
raznila dramatická boj a úpl-
nost královského vítězství. Pa-
novník chráněný Hospodinem
poráží každou překážku a postu-
puje bezpečně k vítězství. Říká
nám: Ano, ve světě je tolik zla,
je to trvalá bitva mezi dobrem
a zlem, a zdá se, že zlo je silnější.
Nikoliv, silnější je Pán, náš pra-
vý král a kněz Kristus proto bo-
juje celou Boží mocí. A navzdo-
ry všem věcem, které vyvolávají
pochybnost o kladném výsledku

dějin, vítězí Kristus, vítězí do-
bro, vítězí láska nad nenávistí.

A zde je připojen sugestivní
obraz, kterým náš žalm končí
a který je také slovní záhadou:

*Cestou se napije z potoka, pro-
to povznese hlavu.* (v. 7)

Uprostřed popisu bitvy vs-
toupí do popředí postava krá-
le, který se ve chvíli přestávky
a oddechu napije vody z pot-
oka a najde v tomto občerstvení
novou sílu, aby mohl pokračo-
vat ve svém triumfálním postupu
se vztyčenou hlavou na znamení
definitivního vítězství. Je nabíle-
dno, že tato velmi záhadná slova
byla pro církevní Otce podnětem
k různým interpretacím, které
je možno nabídnout. Tak např.
sv. Augustin říká: „Tento potok
je lidská bytost, lidstvo, a Kristus
pil z tohoto potoka, když se stal
člověkem, a tak vstoupil do lid-
stva jako lidská bytost, zvedl hla-
vu a nyní je hlavou mystického
těla, je naší hlavou, je definitiv-
ním vítězem.“ (srov. *Enarratio in
Psalmum CIX*, 20: PL 36, 1462)

Drazí přátelé, při sledování
interpretační linie Nového zá-
kona si církevní tradice velice
vážíla tohoto žalmu jako jedno-
ho z nejvýznamnějších mesián-
ských textů. A Otcové z něho

učinili významným způsobem
interpretační christologický klíč:
král opěvovaný Žalmistou je zce-
la jasně Kristus, Mesiáš, který
obnovuje Boží království a po-
ráží mocnosti světa. Je to Slo-
vo zplozené z Otce přede všim
stvořením, před jitřenkou, vtěle-
ný Syn, který zemřel, vstal z mrt-
vých a vystoupil na nebesa, věč-
ný kněz, který v tajemství chleba
a vína dává odpuštění hříchů
a smíření s Bohem, král, který
pozvedá hlavu, když triumfuje
nad smrtí svým zmrtvýchvstá-
ním. Snad postačí připomenout
ještě jeden úryvek z komentáře
sv. Augustina k tomuto žalmu,
kde píše: „Bylo nutné poznat je-
diného Božího Syna, který přišel
mezi lidi, aby přijal lidství a stal
se člověkem skrze přijatou přiro-
zenost: zemřel, vstal z mrtvých,
vystoupil na nebesa, posadil se
po Boží pravici a naplnil tak
mezi národy to, co slíbil... Všech-
no toto tedy muselo být před-
povězeno, muselo být předem
oznámeno, muselo být označe-
no jako to, co má přijít, aby to
nepřišlo nečekaně a nezpůso-
bilo hrůzu, ale bylo to oznáme-
no předem, aby to bylo naopak
přijato s vírou, radostí a očeká-
váním. Do oblasti těchto zaslí-

bení vstupuje tento žalm, který
našeho Pána a Spasitele Ježíše
Krista předpovídá ve výrazech
tak bezpečných a výslovných, že
nemůžeme ani v nejmenším po-
chybovat, že v něm je skutečně
ohlášen Kristus. (srov. *Enarratio
in Psalmum CIX*, 3: PL 36, 1447)

Kristova velikonoční udá-
lost se tak stává skutečností,
k jejímuž nazírání nás žalm
zve, abychom patřili na Krista
a pochopili smysl jeho králov-
ské důstojnosti a žili pak v je-
ho službách skrze sebedarování
v poslušnosti a lásce dove-
dené až do konce (srov. Jan 13,1
a 19,30). Když se modlíme s tím-
to žalmem, prosíme tedy Pána,
abychom mohli také my kráčet
po jeho cestách v následování
Krista krále a Mesiáše, příprave-
ni vystoupit s ním na horu kříže,
abychom s ním dospěli do slávy
a patřili na něho, jak sedí po pra-
vici Otce jako vítězný král a milo-
srdný kněz, který daruje odpu-
štění a spásu všem lidem. A také
my, když se skrze Boží milost
stáváme *rodem vyvoleným, krá-
lovským kněžstvem, národem sva-
tým* (srov. 1 Petr 2,9), můžeme
dospět s radostí ke zdrojům spá-
sy (srov. Iz 12,3) a vyprávět ce-
lému světu o divech Toho, který
nás povolal z temnot ke svému
podivuhodnému světlu (srov.
1 Petr 2,9).

Drazí přátelé, v těchto po-
sledních katechezích jsem vám
chtěl představit některé žalmy,
vzácné modlitby, které nachází-
me v Bibli a které zachycují růz-
né životní situace a různé stavy
duše, jaké můžeme mít ve vztahu
k Bohu. Chtěl bych tedy znovu
všechny pozvat, aby se modlili
s žalmy, a třeba si i zvykli vy-
užívat liturgii hodin církve, ran-
ní chvály, večerní nešpory a kom-
pletář před spánkem. Náš vztah
k Bohu může tak být jen obohac-
en o každodenní cestu k Ně-
mu uskutečněnou s větší rado-
stí a důvěrou. Děkuji.

Bollettino Vaticano

16. listopadu 2011

Mezitaluky redakce Světla

Překlad -lš-

IRSKO

Arcibiskup Dublinu Diarmuid Martin konstatuje, že irská
veřejnost je rozsahem pohlavních skandálů značně zmatena.
Mnoho kněží trpí všeobecným podezříváním, které občané
církvi předhazují. Ministerský předseda, který ostře napadl Va-
tikan, dostává velkou podporu veřejnosti. Z 507 dopisů, které
zatím dostal, 450 s ním zcela souhlasí. Jen v biskupství Cloyne
je ze sexuálního zneužívání mladistvých obviněno a vyšetřová-
no 19 duchovních.

-kna-

PO ŽIDECH JSOU NA ŘADĚ KŘESŤANĚ

Profesor Thomas Schirrmacher z Bonnu prohlásil, že to,
co se stalo v arabských zemích s Židy, kteří se na těchto úze-
mích už prakticky nevyskytují, to čeká nyní křesťany. Odkřes-
ťanštění arabského světa je v současnosti nejzávažnějším po-
rušováním náboženské svobody. Převraty v arabských státech
nevedly k větší svobodě náboženských menšin. Egypt podni-
ká na ochranu křesťanů ještě méně, než tomu bylo před revo-
lucí. Podle Open Doors je ve světě vystaveno pronásledování
kolem 100 milionů křesťanů.

Kath-net

Není proto divu, že se Satan pokusil Marii, tuto neporazitelnou ochranu věřících, odstranit z jejich očí a srdcí, aby je tak obnažil a učinil zranitelnějšími. Protestantismem a osvícenstvím ovlivnění liberální teologové začali rozsévat pochybnosti o Mariině velikosti, o jejím trvalém panenství, které nakonec zcela popřeli. Mnozí protestantští teologové označili první kapitoly Lukášova evangelia a s nimi i postavu Panny Marie za mytologický výmysl pozdějších století. Tato tendence vtrhla do církve otevřenými okny jako ledový vítr. Protimariánský kult se tak spojil s protieucharistickým tažením a oběma těmito jedovatými plody modernismu a liberalismu by chtěl Satan nahlodat a vyvrátit ony stěžejní sloupy, které podle prorockého vidění svatého Jana Boska zachrání Církev v její nejkritičtější době.

Slova tohoto velkého apoštola, kterého Bůh celý život, tak říkájíc, vedl za ruku, je třeba brát velmi vážně. Ve svém komentáři k onomu vidění řekl Don Bosco: „Chystají se těžká souzení pro Církev. To, co dosud bylo, je téměř ničím vzhledem k tomu, co bude.“ „Zůstávají jen dva prostředky, jak se zachránit mezi tolika zmatky: ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍ PANNĚ MARIÍ A ČASTÉ PŘIJÍMÁNÍ NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI. Přistupujme k této svátosti co nejlépe a udělejme všechno z naší strany, aby to tak dělali i ostatní.“

Je pozoruhodné, že ačkoliv na sloupu Panny Marie byl nápis *Auxilium Christianorum - Pomocnice křesťanů*, socha na sloupu představuje Pannu Marii jako *Neposkvrněné Početí*. To, co Panna Maria požaduje jako podmínku záchrany od světa, který propadl nemravnosti, je návrat k nevinnosti a mravní čistotě. Nejen loď Petrova, ale i farní a naše osobní lodičky mohou najít své bezpečné zakotvení právě těmito dvěma sloupy. „Uctívejte Nejsvětější svátost oltářní a Pannu Marii Pomocnici křesťanů, a uvidíte, co jsou to zázraky!“ To je odkaz velkého světce, divotvůrce a proroka svatého Jana Boska, který před 170 lety právě 8. prosince 1841 zahájil své velké záchranné dílo.

-š-

Ve dvou předchozích číslech Světla se nám představily dvě ženy z odlišného prostředí, které však mají jedno společné: dostalo se jim velkého a nezaslouženého daru obrácení. Jsou názorným příkladem, že i takové názory, postoje a hodnoty, o kterých je člověk pevně přesvědčen, mohou doznat pod vlivem Boží milosti zcela nečekaně radikální změny. Svobodomyšlná žena, která se na duchovní osoby dívala dlouho s hlubokým despektem, pocítila náhle nevyhnutelnou potřebu promluvit si o svém životě právě z jedním těchto pohrdaných „outsiderů“.

Oběma těmito konverzím je současně společná jedna významná okolnost: rozhodující zlom a nevyhnutelná touha radikálně změnit smýšlení a život se v jejich srdci zahnízdyly ve chvíli, kdy se nacházely, tak říkájíc, v „radičním dosahu“ Nejsvětější svátosti oltářní.

Proměněná Hostie tu evidentně překračuje charakter pouhého předmětu a jako živá bytost zcela osobně oslovuje člověka, kterého chce získat pro svou lásku. Ježíšova živá a bezprostřední vstřícnost se v těchto případech neprojevuje jako odpověď na naléhavé prosby a žádosti, nýbrž vystupuje spíše jako jeho vlastní iniciativa, které postačila ochota tápajícího srdce setrvat chvíli v jeho blízkosti. Pro věřícího člověka se takové evidentní zásahy skrytého Dárce milostí stává svým způsobem po bok eucharistických zázraků jako účinná podpora víry v reálnou přítomnost Ježíše Krista pod svátostnou způsobou chleba.

Jestliže Pán tak účinně a působivě oslovuje ty, kteří setrvávají v blízkosti jeho Svátosti, ačkoliv v ni dosud sotva věří, jaké nesmírné ovoce a účinky by měli ze styku s Pánem čerpat ti, kteří ho dokonce požívají jako Chléb věčného života, což je mnohem více než pouhý pobyt v blízkosti! Nejsme však v tomto případě také svědky něčeho zcela opačného? Ačkoliv se v posledních desetiletích stalo samozřejmos-

í, že při každé mši svaté takřka všichni přijímají Tělo Páně, musíme s politováním konstatovat, že se evropské chrámy vytrvale vyprazdňují a tisíce křesťanů oficiálně rezignují rok co rok na společenství s živým Bohem. U všech těch odpadlíků to musela být prapodivná setkání s Pánem, jestliže místo do stá-

Na slovíčko

le hlubší touhy po Bohu vyústila nakonec do nevěry. Mnoho v této věci napověděli například němečtí biskupové, kteří už před několika lety odhadovali, že téměř polovina svatých přijímání v jejich diecézích jsou přijímání svatokrádežná.

Velmi výmluvná je přitom evidentní skutečnost, že nápadný počet bolestných odpadů od víry se začal projevovat v určitých zemích a od určité doby, která je totožná s dobou, od kdy v těchto zemích začal nový způsob podávání svatého přijímání: vestoje a na ruku. Bez ohledu na to, zda nový způsob byl zaváděn svévole nebo se souhlasem Říma, výsledek je jednoznačný v tom, že zasadil těžkou ránu víře v reálnou přítomnost Ježíše Krista a opravdové účtě k Nejsvětější svátosti oltářní, a tím nakonec samotným základům víry.

Tuto skutečnost dokládá konkrétní fakt, který je možno pokládat za takřka přirozený sociologický experiment. V době zavádění přijímání na ruku stál v čele diecéze San Luis v Argentině biskup Juan Rodolfo Laise, který nepodlehł nebezpečnému módnímu trendu a přijímání na ruku ve své diecézi nezavědł. Odůvodnil to ve své obšírné práci, ve které jako církevní právník dokonce doložil, že se namnoze jednalo o postup protiprávní. Vývoj v jeho diecézi skutečně prokázal, že Církev mohla být uchráněna velké krize víry, kdyby si zachovala tradiční způsob podávání svatého přijímání. Když biskup Laise nastupoval na biskupský stolec r. 1971,

nebyl v kněžském semináři ani jeden seminarista a kněžské svěcení nepamatovala diecéze již 18 let. Když předával diecézi svému nástupci v roce 2001, měla diecéze přes 50 seminaristů, působilo zde mnoho mladých horlivých kněží a vznikla zde početná ženská řeholní kongregace.

Neblahého vlivu, jaký někdejší holandská, německá a francouzská liberalistická vlna vnesla v celé Církvě do svátostné praxe a náboženského života, je si Svatý otec Benedikt XVI. velmi dobře vědom. Je si však také vědom, že současná úroveň církevní kázně a poslušnosti je v důsledku panujícího liberalismu tak nízká, že by jednoznačné nápravné nařízení narazilo i u řady biskupů na velký odpor. Proto začal působit nejdříve svým vlastním příkladem. Tak jako nežádoucí a škodlivá praxe nezačala v Církvě na základě povolení, ale šířila se nezákonně v důsledku úpadku víry a úcty již předtím, než byl „pro tvrdost srdce“ udělen první dispens, tak také žádoucí návrat k pravé zbožnosti a úctě není otázkou právní normy, ale jedině upřímného obrácení srdce.

To, čeho se odvážila jedna argentinská diecéze, že se nepřipojila k módnímu trendu, toho je schopná i každá farnost, jakmile si uvědomí, že to, co naléhavě potřebuje, je obrácení srdce, které není výsledkem nařízení, ale je plodem milosti, kterou uděluje Pán. Spasitel reálně přítomný v Nejsvětější svátosti, který budoucím konvertitkám osvětlil srdce a ukázal cestu, jak vyjít z pochybností a temnoty, čeká ve svatostánku a v monstrenci i na nás a chce promluvit ke každému, tím spíše k tomu, kdo ho pokorně prosí o pokoru srdce. Houževnatost škodlivého zvyku spočívá totiž v tom, že jeho odložení předpokládá návrat k pokoře. Vytvořme tedy hustou síť vytrvalých adorací a prosme vroucně Pána, který pokorně prodlévá v Eucharistii, aby přetvořil naše srdce podle Srdce svého.

-š-

Pondělí 5. 12. 2011: 6:05 Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:40** Čtème z křesťanských periodik **6:45** Terra Santa News **7:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **7:45** Přijeme si ... **8:00** Post Scriptum s P. Jiřím Ramíkem **8:25** Baroko na cestách Jiřího Sehnala **8:45** Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí **9:30** Sviečková manifestácia **10:00** Nedělní čtení (2. díl): 2. neděle adventní **10:35** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová - francouzská velvyslankyně **10:50** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **11:00** Divadélko Bubáček (16. díl) **11:15** Noeland (29. díl) **11:40** Sedmihlásky (43. díl) **11:45** O Mísálkovi (11. díl): Jak se Mísálek topil **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Souznění 2007 **13:25** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **13:40** Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB **14:45** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **15:15** Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek **16:00** Salesiánský magazín [P] **16:15** Štúdio AHA! **17:00** NOEparáda (141. díl) [L] **18:05** Po hladině: Voda [P] **18:25** Sedmihlásky (43. díl) **18:30** O Mísálkovi (12. díl): Mísálek a drak [P] **18:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:20** Ars Vaticana (8. díl) **19:30** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **19:40** Přijeme si ... **19:55** Z pokladů duše: Ať jsme požehnaní jako chléb **20:00** U Pastýře: s Olgou Sommerovou [P] **21:05** Na koberečku (115. díl) **21:15** Abraháмова cesta [P] **21:25** Cesty za poznáním: Red Rock Canyon **21:35** Čtème z křesťanských periodik **21:45** Mons. Václav Malý - Křesťané ve světě **23:10** Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Kulatý stůl: Moravská křesťanská akademie **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 6. 12. 2011: 6:00 Evangelium: úterý 2. adventního týdne [P] **6:10** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **6:20** Pocta českým světcům 2009 **7:20** Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík **8:15** Komunikace v krizové situaci **8:50** Cesty za poznáním: Národní park Acadia **9:00** Misionář pod sopkou **9:40** Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:10** Mons. Václav Malý - Křesťané ve světě **11:40** Sedmihlásky (43. díl) **11:45** O Mísálkovi (12. díl): Mísálek a drak **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (62. díl): Dechovka **12:35** Čtème z křesťanských periodik **12:40** Ars Vaticana (8. díl) **12:50** Mezi pražci **13:30** Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí **14:20** Otazníky: BABYBOX **15:55** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **16:05** Přijeme si ... **16:20** Víra plná života (Chile) **17:05** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová - francouzská velvyslankyně **17:20** Hermie a přátelé: Ztracený komář poklad **17:55** Noeland (29. díl) **18:25** Sedmihlásky (43. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (1. díl) [P] **18:45** Písničky Michaely Novozámské **19:05** JuniorTV Kopřivnice (20. díl) **19:30** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **19:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2011 [P] **20:00** Putování po evropských kláštích: Premonstrátský klášter v Hierden, Nizozemí [P] **20:30** Misijní magazín (20. díl) [P] **21:30** Terra Santa News **21:55** Jak potkávat svět (7. díl): se Střípkou **23:15** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2011 **23:30** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **23:40** Přijeme si ... **23:55** Čtème z křesťanských periodik **0:05** Večer chval **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 7. 12. 2011: 6:00 Evangelium: středa 2. adventního týdne [P] **6:10** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2011 **6:25** Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek **7:05** Ekoauto (24. díl) **7:20** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **7:30** Divadélko Bubáček (16. díl) **7:45** Noeland (29. díl) **8:10** Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:40** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **8:50** Sviečková manifestácia **9:15** Ars Vaticana (8. díl) **9:25** Misijní magazín (20. díl) **10:30** Generální audience

Benedikta XVI. [L] **12:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Čtème z křesťanských periodik **12:55** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:15** U Pastýře: s Táňou Fischerovou **14:20** Na koberečku (115. díl) **14:30** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 2. díl **15:50** NOEparáda (141. díl) **16:55** Sedmihlásky (43. díl) **17:00** GOODwillBOY VII. (7. díl) [P] **17:30** Jak potkávat svět (7. díl): se Střípkou **18:50** O pasáčku Asafovi (2. díl) [P] **19:05** Putování po evropských kláštích: Premonstrátský klášter v Hierden, Nizozemí **19:35** Terra Santa News [P] **20:00** BET LECHEM - vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič **20:15** Přijeme si ... [P] **20:30** RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. - Bůh Starého zákona - milosrdný, či nemilosrdný [P] **22:00** Stalinova kariéra (2/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) [P] **22:30** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **22:40** Moja planeta: Človek **22:50** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:30** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **0:05** Salesiánský magazín **0:20** Pocta českým světcům 2009 **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 8. 12. 2011: 6:00 Evangelium [P] **6:10** Lurdy **6:35** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:55** Čtème z křesťanských periodik **7:00** BET LECHEM - vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič **7:15** Platinové písničky (62. díl): Dechovka **7:45** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **8:00** Cesty za poznáním: Naivasha **8:10** Ekoauto (24. díl) **8:25** Cvrlíkání (3. díl): Alibaba **9:35** Cesty za poznáním: Heleakala **9:50** Otazníky: BABYBOX **11:20** Přijeme si ... **11:35** Sedmihlásky (43. díl) **11:40** O pasáčku Asafovi (2. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Pocta českým světcům 2009 **13:30** Vše pro mého krále a královnu **14:00** U Pastýře: s Táňou Fischerovou **15:00** Terra Santa News **15:20** Baroko na cestách Jiřího Sehnala **15:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2011 **16:00** Pobožnost u sloupu Neposkvrněné Panny Marie na Španělském náměstí v Římě [L] **16:50** Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí **17:35** Ars Vaticana (9. díl) [P] **17:50** Mezi pražci **18:25** Sedmihlásky (43. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (3. díl) [P] **18:40** Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík **19:30** Moja planeta: Človek **19:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (52. díl) [L] **21:05** Přijeme si ... **21:20** Post Scriptum s Mons. Vojtěchem Cikrlem [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 **21:55** Salesiáni na Haiti **22:30** Octava dies (648. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:00** NOEparáda (141. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 **0:20** GOODwillBOY VII. (7. díl) **0:50** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 9. 12. 2011: 6:00 Evangelium: pátek 2. adventního týdne [P] **6:10** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 **6:25** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **6:35** NOEparáda (141. díl) **7:35** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **8:05** Salesiánský magazín **8:20** RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. - Bůh Starého zákona - milosrdný, či nemilosrdný **9:55** Na koberečku (115. díl) **10:05** U Pastýře: s Olgou Sommerovou **11:05** Hermie a přátelé: Ztracený komář poklad **11:40** Sedmihlásky (43. díl) **11:45** O pasáčku Asafovi (3. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si ... **12:20** Misijní magazín (20. díl) **13:20** BET LECHEM - vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič **13:40** Souznění 2007 **15:00** Ars Vaticana (9. díl) **15:10** Salesiánský magazín **15:25** Moja planeta: Človek **15:35** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 **16:15** Putování modrou planetou: Tibet - Mezi nebem a zemí **17:00** Abraháмова cesta **17:10** Sviečková manifestácia **17:35** Divadélko Bubáček (16. díl) **17:55** Noeland (29. díl) **18:25** O pasáčku Asafovi (4. díl) [P] **18:40** Sedmihlásky (43. díl) **18:45**

GOODwillBOY VII. (7. díl) **19:15** Kapka v moři **19:45** Poselství svatých: Bernadette Soubirous [P] **20:00** Noemova pošta 2011: prosinec [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** Na koberečku (115. díl) **22:00** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní [P] **22:30** Přijeme si ... **22:45** Cesta k andělům (57. díl): Jiří Kotalík **23:40** Terra Santa News **0:05** Mezi pražci **0:40** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **0:50** Stalinova kariéra (2/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 10. 12. 2011: 6:00 Evangelium: sobota 2. adventního týdne [P] **6:07** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **6:20** Post Scriptum s Mons. Vojtěchem Cikrlem **6:40** Mezi pražci **7:15** Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB **7:45** Divadélko Bubáček (16. díl) **8:00** Příběh medvídky pandy (1) [P] **8:35** Noeland (29. díl) **9:05** Sedmihlásky (43. díl) **9:10** JuniorTV Kopřivnice (20. díl) **9:35** NOEparáda (141. díl) **10:35** GOODwillBOY VII. (7. díl) **11:05** Návrat orla skalního do české přírody **11:35** Ekoauto (24. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 8. 12. 2011 **12:25** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní **13:00** Přijeme si ... **13:15** Terra Santa News **13:40** Jak potkávat svět (7. díl): se Střípkou **15:05** Noekreace aneb Vandrování (116. díl) **15:15** Platinové písničky (62. díl): Dechovka **15:45** Cesty za poznáním: Heleakala **16:00** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **16:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 2. díl **17:20** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:55** Krásy Čech a Moravy (12. díl): Pražský hrad [P] **18:25** Sedmihlásky (43. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (4. díl) **18:45** Salesiáni na Haiti **19:15** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **19:25** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní **20:00** Cesta k andělům (34. díl): Petr Bratský **20:50** Jezuité o: František Xavierský [P] **21:10** Putování modrou planetou: Jemen - 1431 Hidžry **22:00** Víra plná života (Chile) **22:50** Cesty za poznáním: Naivasha **23:00** Noční univerzita: On přebývá ve chválách svého lidu - Karel Řežábek **23:40** Sozopol **23:50** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **0:05** Souznění 2007 **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 11. 12. 2011: 6:05 Evangelium: 3. neděle adventní [P] **6:15** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní **6:45** Ars Vaticana (9. díl) **6:55** Kapka v moři **7:25** Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata **7:35** Moravia rallye **8:20** Přijeme si ... **8:35** Abraháмова cesta **8:45** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (52. díl) **9:45** Cesty za poznáním: Naivasha **10:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (14. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **10:20** Evangelium: 3. neděle adventní **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě - děkanát Uherské Hradiště. [L] **11:35** Na koberečku (115. díl) **11:50** Čtème z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (63. díl): Dechovka [P] **13:50** Cesta k andělům (34. díl): Petr Bratský **14:45** RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. - Bůh Starého zákona - milosrdný, či nemilosrdný **16:20** Po hladině: Voda **16:45** Noekreace aneb Vandrování (117. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (44. díl) [P] **17:00** Noeland (47. díl) [P] **17:30** Příběh medvídky pandy (1) **18:05** Divadélko Bubáček (16. díl) **18:20** GOODwillBOY VII. (7. díl) **18:50** Evangelium: 3. neděle adventní **19:35** Čtème z křesťanských periodik **19:40** Přijeme si ... [P] **20:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:00** Adventus Domini [P] **22:00** Misijní magazín (20. díl) **23:00** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní **23:30** Ars Vaticana (9. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Víra plná života (Chile) **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Termíny DUCHOVNÍCH CVIČENÍ v 1. pololetí r. 2012 v exercičním domě v KOLÍNĚ: 29. 1. – 4. 2. Ignaciánská duchovní cvičení, I. týden, P. František Lízna SJ • 6. 2. – 10. 2. Sblížení s Ježíšem, P. Josef Tichý SJ • 15. 2. – 19. 2. Duchovní obnova pro všechny, P. Vojtěch Suchý SJ • 29. 2. – 4. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. Josef Čupr SJ • 12. 3. – 15. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. Josef Čupr SJ • 19. 3. – 23. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. Josef Hladiš SJ • 28. 5. – 2. 6. „Poznat, milovat a následovat Krista“, P. František Lízna SJ • 9. 5. – 12. 5. Duchovní obnova s Pannou Marií, P. Josef Hladiš SJ • 13. 7. – 19. 7. Ignaciánská duchovní cvičení pro všechny, P. Josef Čupr SJ.

Mimo tyto termíny možnost individuálního pobytu. Ubytování v jednolůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením. **Cena pobytu (včetně stravy):** 500 Kč za první den, 400 Kč za každý další den. Pro studenty a jiné osoby s nízkým příjmem je možné cenu snížit dle domluvy.

Kontakt: Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín • e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz • tel. 731 182 112.

Pojednáni o Zázračné medailce Panny Marie a tuto posvěcenou Zázračnou medailku v počtu 5 ks zašle zdarma Marta Vondráková, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova **tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známku 14 Kč a napsanou adresou na obálce.**

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU pod vedením o. Gorazda pořádá Matice svatokopecká v sobotu 10. prosince 2011. Začneme v 9 hodin společnou účastí na mši sv. ve svatokopecské bazilice (Sv. Kopeček u Olomouce) a po jejím skončení budeme pokračovat do 12 hodin ve Francouzském sále fary.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA za 150-350 Kč.**
ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč,
tel. 568 841 532, SMS 728 133 220
trecbicmartin@volny.cz • www.volny.cz/trecbicmartin

RIGIDNÍ ISLÁM BRÁNÍ SVOBODĚ A DEMOKRACII

V Egyptě a v Jordánsku 80 % obyvatel schvaluje trest smrti při odpadu od islámu. Obdobně hlasují také pro právo šaríja a kamenování nevěrných žen. Podobná situace je také v Pákistánu. Vzhledem k takovým názorům není zde možno hovořit ani o vyhlídkách na demokracii a svobodu. Severoafrické země také vynikají vysokým procentem analfabetů. Špatně vzdělaní mladí lidé nemají šanci na zaměstnání a jsou náchylní k násilí. Politický islám je neslučitelný s demokracií a svobodou. Konstatuje to politolog Daniel Jonah Goldhagen.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 4. 12. – 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 40,1-5.9-11
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: 2 Petr 3,8-14
Ev.: Mk 1,1-8
Slovo na den: Vyrovnejte mu stezky!

Pondělí 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. Iz 35,4d (*Hle, Bůh náš přijde a spasí nás.*)
Ev.: Lk 5,17-26
Slovo na den: Vněst ho dovnitř.

Úterý 6. 12. – nez. pam.

sv. Mikuláše (v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)
1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
Ev.: Mt 18,12-14
Slovo na den: Jediný z těchto.

Středa 7. 12. – památka

sv. Ambrože
1. čt.: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
Ev.: Mt 11,28-30
Slovo na den: Jsem tichý a pokorný.

Čtvrtek 8. 12. – slavnost

Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
1. čt.: Gn 3,9-15.20
Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3-6.11-12
Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: Milostiplná.

Pátek 9. 12. – nez. pam. sv. Jana Didaka Cuauhtlatotzina

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
Ev.: Mt 11,16-19
Slovo na den: Skutky.

Sobota 10. 12. – ferie

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mt 17,10-13
Slovo na den: Obnovi všechno!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. PROSINCE 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 12.		PO 5. 12.		ÚT 6. 12.		ST 7. 12.		ČT 8. 12.		PÁ 9. 12.		SO 10. 12.			
Antifona	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1606	1820	42	40	42	40		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1607	1820	42	40	42	40		
Antifony	70	71	935	1046	950	1062	965	1079	1608	1821	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	70	71	74	76	77	79	1735	1954	1608	1822	86	91	90	94		
Antifona k Zach. kantiku	70	72	74	76	77	80	1735	1954	1608	1822	87	91	90	95		
Prosby	70	72	74	76	77	80	1724	1943	1608	1822	87	91	90	95		
Závěrečná modlitba	71	73	75	77	1603	1816	1604	1817	1609	1823	87	1827	90	95		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133	43	41	43	41		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	1609	1823	44	42	44	42		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	1265	1403	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	71	73	75	77	78	81	81	84	1609	1823	88	92	91	96		
Závěrečná modlitba	71	73	75	77	78	80	81	84	1609	1823	87	92	90	95		
Nešpory:																
	SO 3. 12.															
Hymnus	41	39	41	39	41	39	41	39	1604	1818	1610	1824	41	39	41	39
Antifony	68	70	72	74	945	1057	960	1073	1605	1818	1611	1825	1009	1126	92	97
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1649	1866	1661	1878	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	69	70	72	74	76	78	79	82	1605	1819	1611	1825	89	93	92	97
Ant. ke kant. P. M.	69	70	73	75	76	78	79	82	1605	1819	1612	1826	89	93	93	98
Prosby	69	71	73	75	76	79	79	82	1606	1819	1612	1826	89	93	93	98
Záv. modlitba	71	73	71	73	75	77	1603	1816	1609	1823	1609	1823	87	1827	95	100
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s.r.o.

DUŠE V OČISTCI: CO JSEM S NIMI PROŽILA

Marie Simmavová • Přeloženo z němčiny

Autorka, německá mystička 20. století, pomáhala duším v očistci už od dětství tím, že se za ně modlila a obětovala odpustky. Od r. 1940 se na ni začaly obracet duše s prosbou o pomoc. Na slavnost Všech svatých r. 1953 začala pomáhat duším v očistci smírným utrpením. Kniha hovoří o všem, co se Marie Simmavová od duší v očistci dověděla o současné době, a o tom, co viděla v nejtěžších chvílích utrpení pro své poučení i útěchu.

3. vydání • Brož., A5, 136 stran, 136 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BLAHOŠLAVENSTVÍ JAKO LĚK

Marie-Dominique Philippe • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

V návaznosti na církevní Otce a Tomáše Akvinského se autor knihy dívá na každé blahoslovenství jako na plod konkrétního daru Ducha Svatého. Zároveň ale každé blahoslovenství srovnává s jednou ze současných ateistických ideologií a ukazuje, že každá z těchto ideologií je ve své podstatě karikaturou příslušného blahoslovenství – tedy co se stane, když si ono blahoslovenství (blaženost) chceme zajistit vlastními silami.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 176 stran, 179 Kč

FLORIDA CEVOLI (1685–1767) • NÁSLEDOVNICE SV. VERONIKY GIULIANI

Lázaro Iriarte OFM Cap. • Z italského přeložila Štěpánka Ráchel Popková OSC Cap.

Bl. Florida Cevoli (1685–1767), statečná klariska-kapucínka z kláštera v Città di Castello, v němž se stala širitelkou teologického odkazu mystičky sv. Veroniky Giuliani, příkladně ukazuje na umění diskretního snášení tíživé nemoci. Je patronkou trpících v nevy léčitelných chorobách a těch, kteří se pokoušejí o překonávání rozmrzelosti a životní vyhaslosti.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 132x204 mm, 160 stran, 140 Kč

SVATÁ KATEŘINA SIENSKÁ

Lodovico Ferretti OP • Přeložil František Lízna SJ

Život a dílo italské řeholnice a mystičky (1347–1380), učitelky církve.

Cesta • Brož., 135x200 mm, 128 stran, 120 Kč

JEŽÍŠEK PRO MĚ

Eduard Martin

Hlavním úmyslem této sbírky krátkých povídek je spustit vánoční paprsky na uspěchaný moderní život a na drobných příbězích ukázat, že i zdánlivě obyčejné chvíle mají hloubku a důležitost...

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 119x162 mm, 136 stran, 129 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.